

ภาพของ “ครอบครัว” ในวรรณกรรมเยาวชนเกาหลี เรื่อง ดินสอสีแดง

สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ*

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาวรรณกรรมเยาวชนเกาหลีเรื่อง ดินสอสีแดง ผลงานการเขียนของ Soo-hyeon Shin (ชินซูฮยอน) แปลเป็นภาษาไทยโดยเกวลิน ศรีม่วง ดินสอสีแดง กล่าวถึงเรื่องราวของเยาวชนกับความพิเศษของดินสอสีแดงซึ่งตัวละครเอกได้พบและนำมาใช้ในการเขียนเรียงความ เพื่อชดเชยความฝันบางอย่างที่ขาดหายไปของเด็กชาย ผลการศึกษาพบว่าวรรณกรรมเยาวชนเกาหลีเรื่อง ดินสอสีแดง เป็นวรรณกรรมที่ได้นำเสนอให้เห็นถึงปัญหาของครอบครัวที่ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของเยาวชน ถ้าครอบครัวมีรากฐานแข็งแรงมั่นคง เยาวชนก็จะมีการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขและมีพลังในการสร้างสรรค์ชีวิตอย่างงดงามต่อไป นอกจากนี้วรรณกรรมเยาวชนเกาหลีเรื่อง ดินสอสีแดง ของ Soo-hyeon Shin (ชินซูฮยอน) ยังได้นำเสนอสัญลักษณ์ที่น่าสนใจคือดินสอ ดินสอเป็นภาพแทนความรู้สึกของเยาวชนที่ไม่สามารถบอกผู้ใหญ่ได้ จึงต้องใช้ดินสอพิเศษเป็นสื่อกลางบอกกล่าวความในใจผ่านกระดาษ และรวมไปถึงการใช้ดินสอเป็นตัวแทนพลังแห่งการไปสู่ความสำเร็จ เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง

คำสำคัญ: เยาวชน; วรรณกรรมเยาวชนเกาหลี; ปัญหาครอบครัว

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ติดต่อได้ที่: saharot1977@gmail.com

The Image of “family” in the Korea Youth literature entitled “Red Pencil”

Saharot Kitimahacharoen *

Abstract

This article aims to study Korean youth literature on “*Red pencil*” written by Soo-hyeon Shin, translated into Thai by Kewalin Srimuang. “*Red Pencil*” talking about the story of youth and the magic of the red pencil which the main character met and used it in writing his essays to compensate his lost youth dreams. The results of the study revealed that the Korean youth literature “*Red Pencil*” is a literature which presents the families’ problems affecting the lives of youth. If the family has a solid foundation, youth will live happily and have the power to create their life beautifully. In addition, the Korean youth literature, “*Red Pencil*” written by Soo-hyeon Shin also presents an interesting symbol, “the pencil”. The pencil represents the picture of indescribable feeling of a youth to adults, so he needs to use the magic pencil as a medium to tell his inwardness through a paper, and it represents the power to success to strengthen his self-confidence.

Keywords: Youth; the Korean Youth literature; the families’ problems

* Assistant Professor Dr., Department of Thai and Oriental Languages, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng University. e-mail: saharot1977@gmail.com

1. บทนำ

วรรณกรรมเยาวชนเกาหลีเรื่อง *ดินสอสีแดง* เป็นผลงานการเขียนของ Soohyeon Shin (ชินซูฮยอน) แปลเป็นภาษาไทยโดยเกวลิน ศรีม่วง วรรณกรรมเรื่องนี้มีความน่าสนใจคือได้รับรางวัลวรรณกรรมมาแล้วถึง 2 ครั้ง นั่นก็คือรางวัลยอดเยี่ยมประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชนจากสมาคมห้องสมุดเกาหลี และรางวัลกษัตริย์ทองคำครั้งที่ 17 การได้รับรางวัลถึง 2 รางวัลนี้เป็นเครื่องหมายรับรองว่าวรรณกรรมเรื่องนี้ต้องมีความน่าสนใจในระดับหนึ่งจึงได้รับรางวัลดังกล่าว จากคำนำของสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ ผู้ได้รับสิทธิจัดพิมพ์ฉบับแปลภาษาไทยได้กล่าวถึงความโดดเด่นของวรรณกรรมเรื่องนี้ไว้ว่า “*ดินสอสีแดง* นวนิยายสำหรับเยาวชนแนวอบอุ่นประทับใจ สะท้อนมุมมองความคิดของเด็กต่อปัญหาที่พวกเขาต้องเผชิญทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน” เมื่อพิจารณาจากคำนำของสำนักพิมพ์จะพบว่าความน่าสนใจของวรรณกรรมเรื่องนี้ไม่แตกต่างจากวรรณกรรมเยาวชนเกาหลีเรื่องอื่น ๆ เช่น *เด็ก ๆ แห่งหมู่บ้านแควง-ฮีบรี* ของ คิมจุงมี หรือ *โลกใบเล็กของเด็กเก๋ขวบ* ของ วีกีซอล เป็นต้น กล่าวคือวรรณกรรมเยาวชนเกาหลีเรื่องที่กล่าวมา รวมไปถึง *ดินสอสีแดง* เรื่องนี้ มักมุ่งนำเสนอให้เห็นถึงปัญหาของครอบครัวที่มีผลกระทบต่อเด็ก ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าในความเยาว์วัยสดใส โลกของการดำเนินชีวิตก็ไม่ได้สดใสตามวัยของพวกเขาเหล่านั้นไปด้วย ถ้าพลังของครอบครัวไม่ส่งถึงซึ่งกันและกัน

ดินสอสีแดง เป็นเรื่องราวของตัวละครเอกที่ชื่อว่าชินมินโฮหรือที่เพื่อน ๆ เรียกกันว่ามินโฮ มินโฮเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 มีนิสัยขาดความเชื่อมั่น ขี้ขลาด วันหนึ่งมินโฮทำตุ๊กตานางฟ้าแก้วของซูอาหล่นตกแตกแต่ไม่ได้เสียหายมาก จึงนำตุ๊กตานางฟ้าแก้วซ่อนเอาไว้โดยไม่บอกใคร มินโฮมีเพื่อนร่วมชั้นเรียนอยู่คนหนึ่งมีชื่อว่าซังซู ซึ่งคอยให้ความช่วยเหลือและป้องกันมินโฮให้พ้นจากเพื่อนที่มีนิสัยไม่ดี เช่น ทงซอล เพื่อนผู้เอาแต่ใจกำลังรังแกมินโฮ เขายูเพื่อนร่วมห้องผู้ที่เขียนเรียงความเก่งที่สุดและไม่ถูกชะตากับมินโฮ ส่วนซูอา นั้นเป็นเด็กผู้หญิงที่มินโฮมีความรู้สึกที่ดี ๆ มอบให้ และถ้าไม่ใช่ตุ๊กตานางฟ้าแก้วของซูอาเสียหายเพราะฝีมือมินโฮแล้วนั้น มินโฮคงจะมองหน้า

ซูอาได้อย่างสนิทใจมากขึ้น มินโฮได้ดินสอสีแดงพิเศษมาแท่งหนึ่ง ดินสอสีแดงนี้สามารถทำให้มินโฮมีความสามารถพิเศษทางด้านกรเขียนเรียงความและดินสอสีแดงแท่งนี้จะนำมินโฮไปสู่ความสำเร็จของการประกวดเขียนเรียงความระดับประเทศได้ แต่แล้วเชกยูก็ร่วมมือกับทงซอลลักดินสอสีแดงของมินโฮไปซ่อน จึงทำให้มินโฮต้องใช้ความสามารถของตัวเองเขียนเรียงความประกวด เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้มินโฮได้เรียนรู้ว่าถ้ามินโฮหวังแต่พึ่งพาความวิเศษของดินสอ ชัยชนะที่ได้มาก็ไม่ได้ขาวสะอาดถ้าเทียบกับเชกยูแม้จะได้รางวัลเหรียญเงินแต่ก็ใช้ความสามารถของตัวเองในการเขียนเรียงความประกวด มินโฮจึงทำลายดินสอสีแดงแท่งนั้นเพื่อลุกขึ้นมาต่อสู้ในโลกแห่งความเป็นจริง หากแต่ในที่สุดอาจารย์ซงจือา ผู้ที่เคยมาแนะนำหลักการเขียนเรียงความที่โรงเรียนของมินโฮ หนึ่งในคณะกรรมการการประกวดเรียงความได้ส่งไปรษณีย่ออิเล็กทรอนิกส์มาถึงมินโฮเพื่อแสดงความชื่นชม และชวนให้มินโฮมาเข้าเรียนที่โรงเรียนนัลลารา¹ ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนการอ่านและการเขียนเรียงความชั้นเลิศ นอกจากนี้ข่าวดีเรื่องนี้แล้วมินโฮยังประสบความสำเร็จในการกล่าวคำขอโทษและขอคืนดีกับซูอาอีกด้วย

บทความนี้ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาว่าอิทธิพลของครอบครัวสามารถสร้างพลัง แรงบันดาลใจและความคิดความฝันไปสู่การเป็นเยาวชนที่ดีของประเทศได้ เพราะถ้าครอบครัวมีรากฐานแข็งแรง มันคง ปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวก็จะไม่เกิดขึ้น เยาวชนก็จะประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต การสร้างตัวละครเยาวชนเกาหลีอย่างหลากหลายในวรรณกรรมเรื่องนี้ยังชี้ให้เห็นว่าแม้บางครั้งครอบครัวจะประสบกับปัญหาครอบครัว เช่น พ่อแม่แยกทางกัน แม้เป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของลูก หรือบางครั้งครอบครัว

¹ โรงเรียนนัลลาราที่ปรากฏในวรรณกรรมเยาวชนเกาหลีเรื่อง *ดินสอสีแดง* นี้ Soo-hyeon Shin (ชินซูฮย็อน) ได้อธิบายไว้ว่าเป็นโรงเรียนเกี่ยวกับการเรียนการเขียนด้วยการอ่านหนังสือและอภิปรายนักเรียนหลายคนเมื่อเรียนจบจากโรงเรียนนัลลารา ก็สามารถไปสู่การเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยโดยใช้ความสามารถพิเศษด้านวรรณกรรม หลายคนไปเป็นนักเขียนมีชื่อเสียงต่อไป วิธีการคัดเลือกนักเรียนของโรงเรียนนี้คือรับนักเรียนปีละ 8 คน โดยอาจดูจากคุณสมบัติอื่น ๆ นอกเหนือจากผู้ที่เคยได้รับรางวัลจากการประกวด

พ่อแม่ต้องหาเข้ากินค่า ทั้งนี้อาจสร้างความเปราะบางหรือความกดดันให้เกิดขึ้นกับเยาวชนได้ แต่ถ้าเยาวชนพบเพื่อนดี รวมทั้งพลังในด้านบวกของครอบครัวก็จะสามารถสร้างฝันให้ไปสู่ความสำเร็จได้เหมือนกับชีวิตของตัวละครเยาวชนเกาหลีใน *ดินสอสีแดง*

จากการศึกษาบทความหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง* ผู้เขียนบทความพบว่ายังไม่มีผู้ใดที่ศึกษาวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง* ในฐานะวรรณกรรมเยาวชนเกาหลีที่เน้นความคิดเรื่องของครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อความคิดความฝันของเด็ก มีเพียงศิริลักษณ์ บัตรประโคน (2558, น. 63-102) ที่ศึกษาวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง* ในฐานะที่เป็นวรรณกรรมสะท้อนพัฒนาการของเด็ก 5 ด้านคือร่างกายสติปัญญาการเรียนรู้ จิตใจอารมณ์ สังคมและบุคลิกภาพ โดยศิริลักษณ์ บัตรประโคนมีการใช้ทฤษฎีพัฒนาการเข้ามาศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครเยาวชนมากกว่าการวิเคราะห์ถึงบทบาท ความสัมพันธ์และพลังของครอบครัวที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของตัวละครเยาวชน ผู้เขียนบทความจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในประเด็นความคิดเกี่ยวกับพลังของครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของเยาวชนเกาหลี โดยเฉพาะความสมบูรณ์ของครอบครัวเป็นรากฐานการนำไปสู่การเติบโตที่ดีของเยาวชนได้

2. ลักษณะของครอบครัวเยาวชนเกาหลีในวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง*

เมื่อกล่าวถึงภาพครอบครัวในสังคมเกาหลี² อาจกล่าวได้ว่ามีคติการปฏิบัติที่สืบทอดมาจากค่านิยมดั้งเดิมมาช้านานแล้ว นั่นก็คือการเป็นครอบครัวที่ให้คุณค่ากับ

² คำว่าครอบครัวในสังคมเกาหลีนั้น ลีซุกอิน (อ้างจากมุนฮย็อนนา, 2560, น. 183) ได้กล่าวถึงนิยามของคำว่าครอบครัวในสังคมเกาหลีดั้งเดิมไว้ว่า “เป็นการอยู่ร่วม, ทรัพย์สินร่วม, กินร่วม” นิยามครอบครัวแต่เดิมจึงเน้นถึงการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน มีวิธีการจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สินร่วมของครอบครัว ตลอดจนมีวิถีปฏิบัติในการดำเนินชีวิตร่วมกันทั้งการทานข้าว การนอน

ผู้ชาย โดยค่านิยมดังกล่าวนี้ได้รับอิทธิพลมาจากลัทธิขงจื๊อตั้งเดิม³ ซึ่งยังคงมีอิทธิพลมาถึงสังคมสมัยใหม่ในปัจจุบัน การให้คุณค่ากับผู้ชายโดยเฉพาะการมีลูกชายให้กับตระกูลถือว่าเป็นสิ่งที่สังคมเกาหลีให้ความสำคัญอย่างมาก กล่าวคือในสังคมเกาหลีหรือจำกัดให้แคบลงมาคือสังคมเกาหลีใต้ ผู้ชายและผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มต้นสร้างครอบครัวนั้น นอกจากองค์ประกอบของครอบครัวจะประกอบด้วยสามีและภรรยาแล้ว สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งคือการมีทายาทซึ่งถ้าเป็นลูกชายก็จะสอดคล้องกับลัทธิขงจื๊อที่มีอิทธิพลต่อสังคมเกาหลีที่ว่าหลักการสืบเชื้อสายมีการยึดเพศชายเป็นหลัก ทั้งนี้แต่ละครอบครัวจะต้องมีลูกชายไว้สืบตระกูลอย่างน้อยหนึ่งคน ซึ่งค่านิยมการมีลูกชายของสังคมเกาหลีจะแตกต่างจากประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อย่างเช่นจีนหรืออินเดียตรงที่การมีลูกชายไม่ได้ทำหน้าที่สืบทอดตระกูลเท่านั้น หากแต่ยังต้องมีหน้าที่กราบไหว้บรรพบุรุษด้วย (คิซู, อึน, 2559, น. 125) ด้วยหลักการและหน้าที่สำคัญดังกล่าวจึงทำให้สังคมเกาหลีมุ่งให้ครอบครัวผลิตสร้างลูกที่เป็นชาย เพื่อรองรับความคิดดังกล่าว

แม้สังคมเกาหลีจะให้ความสำคัญต่อลูกชาย จนมีคำกล่าวว่าลูกชายและพ่อคือกระดูกสันหลังของครอบครัว (บุญมา พิพิธธนา, 2545, น. 41) หรือหมายถึงการมีผู้ชายในครอบครัวคือเรี่ยวแรงกำลังสำคัญที่คอยหาเลี้ยงครอบครัว โดยมีแม่และน้องสาวอยู่บ้านเพื่อคอยปฏิบัติหน้าที่เป็นแม่บ้าน หากแต่การอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูลูกในครอบครัวนั้น แม่จะเป็นผู้ที่มีบทบาทมากที่สุดในการอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูลูกในครอบครัว เนื่องจากบทบาทของผู้หญิงในสังคมเกาหลีนับตั้งแต่สมัยโบราณมานั้น ผู้หญิงจะอยู่ในพื้นที่ครัวเรือน บ้าน กิจกรรมเกี่ยวกับครอบครัวจะตกเป็นหน้าที่ของผู้หญิงทั้งหมด ถึงแม้ปัจจุบันบทบาทดังกล่าวจะมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับยุคสมัยไปแล้วกล่าวคือผู้หญิงทำงานนอกบ้านมากขึ้น แต่สำหรับบทบาทการเลี้ยงดูลูกก็ยังคงเป็นหน้าที่ของผู้หญิง ในวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง* ยังคงชี้ให้เห็นถึงภาพครอบครัวแบบสังคมเกาหลียุคปัจจุบันที่ยังมีผู้หญิงเป็นแรง

³ ลัทธิขงจื๊อตั้งเดิมเป็นลัทธิที่ปรากฏในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โชซอน โดยมุ่งให้ความสำคัญกับครอบครัวตลอดจนเน้นคุณธรรมเรื่องความกตัญญูต่อผู้ให้กำเนิด ปัจจุบันนี้ยังคงมีการสืบทอดหากแต่มีการปรับเปลี่ยนไปตามสังคมสมัยใหม่ที่เน้นการอยู่แบบปัจเจกบุคคล (ดูเพิ่มเติมใน คิซู, อึน, 2559, น. 82-83)

ขับเคลื่อนของครอบครัวในการเลี้ยงดูลูก ในหัวข้อนี้ผู้เขียนบทความจะวิเคราะห์ลักษณะของครอบครัว 2 รูปแบบ คือครอบครัวที่ความสมบูรณ์และครอบครัวที่มีความไม่สมบูรณ์

2.1 ครอบครัวที่สมบูรณ์

เมื่อกล่าวถึงคำว่าครอบครัว องค์ประกอบสำคัญที่สุดจะต้องประกอบด้วยพ่อ แม่ และลูก ๆ นอกจากนี้ยังต้องมีแนวการประพฤติปฏิบัติภายในครอบครัวที่จะช่วยส่งเสริมให้เป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบอีกด้วย ในวรรณกรรมเยาวชนเกาหลีเรื่อง *ดินสอสีแดง* นี้ ชินซูฮยอนผู้เขียนได้นำเสนอให้เห็นภาพของครอบครัวเยาวชนเกาหลีซึ่งมีลักษณะที่น่าสนใจคือโดยปกติแล้วครอบครัวจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐานตามข้างต้น การเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์มักจะเน้นให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่และลูก ทั้งยังรวมไปถึงการทำการกิจกรรมภายในครอบครัวร่วมกัน ดังที่ชินซูฮยอน ผู้เขียนบรรยายถึงภาพครอบครัวของทงซอลในความคิดของมินโฮ หลังจากที่มีมินโฮเห็นความสัมพันธ์ของครอบครัวทงซอลที่น่าอิจฉา นับตั้งแต่ “มินโฮได้ยินเสียงพ่อทงซอลบอกแม่ทงซอลว่าให้ส่งของมา จะถือให้” (ชินซูฮยอน, 2556, น. 73) และ “ภาพของทงซอลนั่งบนโต๊ะกินข้าวกับพ่อและแม่ มีแกงปลาร้อน ๆ ควินฉุยตั้งอยู่ตรงกลางโต๊ะลอยมาปรากฏตรงหน้ามินโฮ” (ชินซูฮยอน, 2556, น. 74) จะเห็นว่าการกล่าวถึงความสมบูรณ์ของครอบครัวจากตัวอย่างข้างต้นเป็นหลักฐานที่ชี้ให้เห็นถึงความสมบูรณ์มักจะมาจากการทำการกิจกรรมร่วมกันของครอบครัว อีกทั้งถ้าอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาก็คจะทำให้ผู้มีพลังครอบครัวมากยิ่งขึ้น

การทำการกิจกรรมร่วมกันของครอบครัวล้วนแล้วแต่ส่งเสริมให้เกิดความอบอุ่นขึ้นในครอบครัว เช่นเดียวกับครอบครัวของซูอา เด็กผู้หญิงที่มีมินโฮมีความรู้สึกดี ๆ มอบให้ครอบครัวของซูอา มีความสมบูรณ์ในความหมายของคำว่าครอบครัว ดังที่มินโฮสังเกตได้ว่าเมื่อครูให้นักเรียนเขียนเรียงความเกี่ยวกับบ้านของฉัน มินโฮเห็นซูอา กำลังเขียนเรียงความอย่างมีสมาธิ ด้วยเพราะ “คนที่บ้านมีแต่ความสุขอย่างซูอาคงจะมีเรื่องเขียนเยอะแยะเต็มไปหมด” (ชินซูฮยอน, 2556, น. 60) อาจจะกล่าวได้ว่ามินโฮใช้ความคิด

ส่วนตัวตัดสินใจตามภาพที่เห็นมากกว่าจะเข้าใจความรู้สึกของเพื่อน เพราะซูอาเองแม้จะมีความสุขกับครอบครัวของเธอ แต่ซูอาก็ต้องแลกกับการไม่ได้ไปเที่ยว เนื่องจากพ่อแม่ของซูอาทำร้านอาหารซึ่งไม่มีวันหยุด ดังที่ซูอาบอกกับมินโฮในตอนที่มีมินโฮมาทานพิซซ่าที่บ้านของเธอว่า “พอกับแม่ฉันทำร้านอาหาร วันอาทิตย์ต้องเปิดร้าน ฉันเลยไม่เคยได้ไปเที่ยวไหนเลย อยากให้พอกับแม่ทำงานบริษัทมั่ง วันอาทิตย์จะได้ไปเที่ยว” (ชินซู ฮยอน, 2556, น. 90) ดังนั้นความสมบูรณ์ของครอบครัวในบางครั้งจึงไม่อาจตัดสินได้จากภาพที่มองจากภายนอกก็ไม่ได้ ทั้งนี้การมีครอบครัวที่สมบูรณ์ถือว่าเป็นกำลังใจสำคัญให้กับเยาวชนอย่างยิ่ง เพราะความอบอุ่นและความรักเอาใจใส่ของพ่อแม่ ในบางครั้งอาจรวมพี่น้องด้วยนั้น จะเป็นพลังในการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี

ความสมบูรณ์ของครอบครัวบางครั้งอาจจะไม่ได้มาจากการอยู่ร่วมกันหรือการทำกิจกรรม หากแต่เป็นการเอาใจใส่หรือการแสดงออกถึงความรักความเข้าใจก็ได้ ดังครอบครัวของโฮซองลันหรือของลัน เด็กหญิงผู้มีความสามารถทางด้านการวาดภาพ ในตัวบทกล่าวถึงของลันว่าเป็นเด็กผู้หญิงที่มีอุปนิสัยชอบอยู่กับตัวเอง มีความคิดสร้างสรรค์และมีความรับผิดชอบ ครอบครัวของของลันเป็นครอบครัวที่มีการแสดงความรัก ความเข้าใจอย่างสูง ดังที่ผู้เขียนวรรณกรรมกล่าวถึงความเชื่อมั่นของพ่อแม่ที่มีต่อของลันว่า “พ่อแม่ของของลันเชื่อมั่นในพรสวรรค์พิเศษของลูก และบอกด้วยว่าคนที่จะวาดรูปได้เก่งต้องเป็นคนที่ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมากมาย เลยจะพาของลันไปเที่ยวหนึ่งเดือน” (ชินซูฮยอน, 2556, น. 116) จากตัวบทที่ผู้เขียนบทความนำมาถ้อยนี้ชี้ให้เห็นว่าพ่อแม่และแม่ของของลันตระหนักถึงพรสวรรค์การวาดภาพของของลันเป็นอย่างดี จึงไม่ได้เป็นห่วงหรือกังวลเรื่องการเรียนของของลันมากนัก เพราะของลันมีความสามารถพิเศษมาดเชยเรื่องการเรียน ดังที่ชินซูฮยอน (2556, น. 117) กล่าวว่า “พ่อแม่ของลันไม่กังวลเรื่องการเรียนของของลันสักเท่าไร” และพ่อแม่ของลันยังเข้าใจด้วยอีกว่าผู้ที่จะวาดรูปเก่งต้องมีประสบการณ์ กิจกรรมของครอบครัวอย่างเช่นการพาของลันเดินทางท่องเที่ยวจะช่วยให้ของลันสะสมชั่วโมงบินและประสบการณ์มากขึ้นด้วย เพียงแต่กิจกรรมของครอบครัวครั้งนี้พ่อของของลันมีงานที่บริษัท จึงมีแค่ของลันแม่และพี่ชายไปเที่ยวกัน ซึ่งถ้าเป็นครอบครัวอื่น ปัญหาอาจจะเกิดขึ้นได้ เช่น ของลัน

อาจน้อยใจที่พ่อไม่ไปด้วย หรือแม่อาจจะให้ของล้นไปกับพี่ชายตามลำพัง หากแต่ความสัมพันธ์ของครอบครัวนี้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความเข้าใจ ของล้นได้รับเติมเต็มจากความรักของพ่อ แม่และพี่ชายอยู่แล้ว จึงไม่ได้เกิดปัญหาตึงเครียด

อย่างไรก็ดีวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง* มีการนำเสนอภาพของครอบครัวที่สมบูรณ์อีกแบบหนึ่ง แต่เป็นความสมบูรณ์ที่ผู้เขียนหรือซินซุฮยอนละไว้ที่จะไม่กล่าวถึงบทบาทของพ่อ หากแต่เน้นให้เห็นสถานะของแม่ที่มีบทบาทในการเลี้ยงดูลูกที่สอดคล้องกับสังคมเกาหลีแบบดั้งเดิมที่ว่าผู้หญิงที่มีหน้าที่เป็นภรรยาจะถูกจำกัดบทบาทให้อยู่แต่เพียงในบ้าน เรื่องภายในครัวตลอดจนหน้าที่การอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูลูกจึงตกเป็นภาระของผู้หญิงทั้งหมด (ภาณี รูปสม, 2545, น. 53) ดังครอบครัวของเชกยูที่กล่าวถึงแม่เชกยูเป็นผู้ทำหน้าที่ดูแลเชกยูในเรื่องการเรียน คอยส่งเสริมความสามารถพิเศษของเชกยู โดยในตัวเองไม่ได้กล่าวถึงพ่อของเชกยูเลย การที่ผู้เขียนบทความกล่าวว่าครอบครัวของเชกยูเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ แต่ละไม่กล่าวถึงบทบาทของพ่อ มีแต่บทบาทของแม่นั้น ถ้าพิจารณาจากความเป็นสังคมสมัยใหม่ของเกาหลีตั้งแต่หลังทศวรรษที่ 1910 เป็นต้นมา สังคมเกาหลีมีการปรากฏขึ้นของความคิดเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ครอบครัว หรือรูปแบบของครอบครัวที่ถูกจัดการโดยความรู้สมัยใหม่และมีทฤษฎีพัฒนาครอบครัวเข้ามากำกับ อย่างไรก็ตามแม้ว่าผู้หญิงจะยังคงมีบทบาทในด้านเลี้ยงดูลูกไม่แตกต่างไปจากสังคมเกาหลีดั้งเดิม หากแต่ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถเปิดโอกาสรับรู้สิ่งใหม่ ๆ รวมไปถึงการสร้างสำนึกตัวตน หลุดพ้นจากกรอบความคิดครอบครัวเกาหลีแบบดั้งเดิมและระบบความสัมพันธ์แบบเก่าไปได้ (มุนฮย็อนนา, 2560, น. 41) ทำให้การนำเสนอภาพของครอบครัวที่สมบูรณ์ในวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่าหมดภาพของสังคมเกาหลียุคเก่าที่เน้นให้ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง คอยพึ่งพาผู้ชาย ผู้หญิงสามารถดำรงบทบาทความเป็นแม่ได้โดยไม่ต้องมีพ่อเข้ามาข้องเกี่ยวกับได้ หากแต่ก็ยังคงลักษณะของครอบครัวที่สมบูรณ์เพราะเชกยูก็ไม่ได้ประสบปัญหาเรื่องครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์เหมือนกับมินโฮ สิ่งที่สำคัญคือสภาพครอบครัวของเชกยูนั้นเรียกว่ามีความพร้อมที่จะเอื้ออำนวยให้เชกยูก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายตามที่ต้องการด้วย

2.2 ครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์

เมื่อกล่าวถึงภาพของครอบครัวที่สมบูรณ์ไปแล้ว ในอีกด้านหนึ่งชินชอุยอนก็ได้กล่าวถึงความไม่สมบูรณ์ของครอบครัวให้ผู้อ่านได้เห็นภาพตรงข้ามด้วย ความไม่สมบูรณ์ของครอบครัวดังกล่าวนี้เกิดมาจากปัญหาครอบครัวนั่นก็คือพ่อและแม่มีความขัดแย้งจนนำไปสู่การแยกทางกัน ทำให้ลูกขาดส่วนที่เข้ามาเติมเต็มความสุขและความอบอุ่น ในวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง* ชินชอุยอนได้สร้างให้ผู้อ่านเห็นปัญหาที่สำคัญของเยาวชนที่เกิดมาจากครอบครัวโดยผ่านภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ของมินโฮ มินโฮเป็นเด็กชายที่เติบโตมาท่ามกลางความไม่สมบูรณ์ของครอบครัว กล่าวคือพ่อกับแม่ของมินโฮได้ทะเลาะกันอย่างรุนแรงหลายครั้ง สาเหตุที่ทะเลาะมีหลายสาเหตุ ดังที่มินโฮรับรู้เสมอว่า “แม่จะบอกว่าพ่อไม่รักษาสัญญา แล้วก็ชอบโกหก ในที่สุดแม่ก็ไม่เชื่อพ่อ ส่วนพ่อก็ไม่ชอบที่แม่เป็นแบบนี้” (ชินชอุยอน, 2556, น. 43) ภาพของการทะเลาะระหว่างพ่อและแม่นี้กลายเป็นภาพที่มินโฮไม่ปรารถนาที่จะได้เห็น สิ่งที่เด็กชายคิดจึงตรงข้ามกับความเป็นจริงดังที่ปรากฏในเรื่องความที่อาจารย์ได้กำหนดหัวข้อให้นักเรียนในห้องเขียนถึง “บ้านของฉัน” เรื่องความเรื่องนี้นับได้ว่าเป็นการนำเสนอให้เห็นถึงความรู้สึกที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกในใจของมินโฮให้เผยออกมา รวมไปถึงการแสดงความรู้สึกปรารถนาของเด็กชายที่ต้องการสานสายสัมพันธ์ของครอบครัวเติมเต็มในสิ่งที่เด็กชายขาดไป เนื้อเรื่องของเรื่องความกล่าวว่า

“ฉันเล่นเบสบอลกับพ่อ พ่อพยายามโยนลูกเบา ๆ เพื่อให้ฉันรับได้ ครั้งต่อไปฉันจะทำโฮมรันแทน ๆ ให้ได้ ได้ฟังเรื่องเล่าเกี่ยวกับหมวกเบสบอลเก่า ๆ ของพ่อด้วย พ่อเล่นเสร็จ กลับเข้าบ้านก็เห็นแม่ทำคุกกี้รออยู่แล้ว เราสามคนกินคุกกี้ร้อน ๆ ด้วยกัน วันอาทิตย์เราไปแปลงสวนครัวแถวซานเมียง ซูดหาหัวมันเทศกันด้วย”

(ชินชอุยอน, 2556, น. 60)

สิ่งที่มินโฮถ่ายทอดออกมาในเรียงความนั้นเป็นความในใจที่ไม่สามารถบอกใครได้ การถ่ายทอดความในใจของมินโฮมาเป็นเรื่องราวเรียงความดังตัวอย่างข้างต้น จึงเป็นเสมือนความรู้สึกของเด็กชายผู้ที่เห็นพ่อและแม่ทะเลาะกัน จนพ่อของมินโฮได้ตัดสินใจเดินออกจากครอบครัวไป ปลอบให้มินโฮอาศัยอยู่ตามลำพังกับแม่ได้ถ่ายทอดความรู้สึกที่อยากให้ครอบครัวของเขากลับมาอบอุ่นอีกครั้ง แต่ถึงแม้ครอบครัวของมินโฮจะขาดพ่อ หากแม่ผู้ซึ่งมีความเข้มแข็งก็ทำหน้าที่ไม่แตกต่างจากพ่อคือนอกจากจะคอยดูแลมินโฮแล้วยังทำหน้าที่คล้ายพ่ออีกด้วย เช่น เมื่อมินโฮเขียนเรียงความแล้วได้รับการกล่าวชมเชยยกย่อง แม่ก็ซื้อพิซซ่ามาแจกให้เพื่อน ๆ ของมินโฮได้ทานกัน ซึ่งความจริงแล้วคนที่มินโฮอยากให้ทำหน้าที่ให้รางวัลคือพ่อมากกว่า เพราะถ้าพ่อรู้ว่ามินโฮได้รับคำชมเชยและมินโฮส่งข้อความไปทางโทรศัพท์ไปถึงพ่อพร้อมบอกว่า “พ่อ ผมเขียนเรียงความชนะ ได้รางวัลเหรียญทองครับ” หรือ “ผมได้เหรียญทองประกวดเรียงความครับ” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 42) พ่อก็คงตอบกลับมาว่า “ลูกอยากได้อะไร เดี่ยวพ่อซื้อให้” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 42) อย่างไรก็ตามจากเรียงความที่มินโฮได้เขียนขึ้นนั้นนอกจากจะนำเสนอถึงความปรารถนาของเด็กแล้ว ยังนำเสนอให้เห็นถึงการเล่นเบสบอลเป็นการสานสายสัมพันธ์ของครอบครัวอีกด้วย นั่นก็คือการเติมเต็มความรู้สึกที่เด็กชายต้องการคือพ่อทำหน้าที่ในการดูแลเอาใจใส่ลูก เคียงคู่กับแม่ที่ทำหน้าที่ความเป็นแม่บ้านแม่เรือน

นิยามของครอบครัวในวรรณกรรมเรื่องนี้จึงต้องการนำเสนอให้เห็นถึงการทำหน้าที่ที่สมบูรณ์ของพ่อและแม่ที่มีต่อลูก สิ่งที่มินโฮต้องการนั้นคือความอบอุ่นของครอบครัว การอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา การดูแลเอาใจใส่ ถึงแม้ว่าในความคิดดั้งเดิมของสังคมเกาหลีจะกำหนดว่าบทบาทของผู้หญิงมีความสำคัญต่อครอบครัว เพราะพ่อจะทำหน้าที่หาเงินมาเลี้ยงครอบครัว ส่วนแม่จะเป็นผู้ดูแลบ้าน ดูแลความเรียบร้อยของครอบครัว และในปัจจุบันเองความคิดเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ในครอบครัวก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง แต่มีการสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม นั่นก็คือผู้หญิงยุคใหม่สามารถดำเนินชีวิตในสังคมโดยไม่ต้องเป็นช่างเท้าหลังเหมือนดังคติการสร้างครอบครัวยุคเก่า ขณะเดียวกันก็ยังสร้างไว้ซึ่งบทบาทความเป็นแม่ยุคเก่าที่รับผิดชอบในเรื่องการดูแลเลี้ยงดูลูกในยุคเก่า จึงเป็นภาพของผู้หญิงเกาหลีที่ผสมผสานระหว่างความเป็น

ผู้หญิงยุคเก่ากับผู้หญิงยุคใหม่ของสังคมเกาหลีอย่างชัดเจน ดังที่ภาณี รูปสม (2545, น. 53) กล่าวถึงผู้หญิงยุคเก่าไว้ว่า “สังคมเกาหลีโบราณ บทบาทของสตรีจะจำกัดอยู่เฉพาะในบ้าน ตั้งแต่เยาว์วัยสตรีเกาหลีได้รับการอบรมให้เป็นช่างทำหลังที่มีแต่ความอดทน อดกลั้น เตรียมตัวทำหน้าที่แม่บ้านเพียงอย่างเดียว จะมีบทบาทเฉพาะเรื่องภายในครอบครัวเท่านั้น” จะเห็นว่าภาพของแม่มังมีลักษณะตามความคิดดั้งเดิมของสังคมเกาหลี แต่สิ่งที่ขาดหายไปคือการทำหน้าที่ของพ่อ ดังนั้นความเป็นครอบครัวที่อบอุ่น อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันคือนิยามความหมายของครอบครัวที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอให้เห็นผ่านวรรณกรรมเรื่องนี้นั่นเอง

สิ่งที่ผู้เขียนบทความกล่าวมาสะท้อนให้เห็นว่าความเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์และครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์เป็นความคิดชุดหนึ่งทางสังคมที่เข้ามากำหนดการแสดงออกของพฤติกรรมเยาวชนว่าถ้าหากมาจากครอบครัวที่สมบูรณ์ ความพร้อม ความอบอุ่นของครอบครัวล้วนแล้วแต่เป็นแรงเกื้อหนุนให้เยาวชนมีการดำเนินชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยศักยภาพหรือปราศจากปมด้อยของชีวิต แต่ถ้ามาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์บางครั้งเยาวชนอาจได้รับผลกระทบในส่วนของการรู้สึกที่ขาดหายไปในบรรยากาศของครอบครัว อาจจะทำให้เยาวชนมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจหรือเกิดปมด้อยขึ้นกับชีวิต แต่ทั้งนี้ต้องอาศัยบริบทอื่นเช่นพัฒนาการการเติบโตทั้งอารมณ์และความรู้สึกตามช่วงวัยเข้ามาวิเคราะห์ด้วยว่าเยาวชนบางคนแม้จะมารอบครัวที่ไม่สมบูรณ์อย่างเช่นมินโฮ หากแต่มินโฮได้รับการเติมเต็มจากแม่ที่ทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ให้ ประกอบกับมินโฮเป็นเด็กที่มีความพร้อมในเรื่องของอารมณ์ ความรู้สึก และมีเพื่อนได้อย่างซิงซุคอยให้ความช่วยเหลือ ซุอาเด็กหญิงที่มินโฮมีความรู้สึกดี ๆ ให้เป็นแรงใจ ที่สำคัญคือมี “ดินสอวิเศษ” เข้ามาเป็นสิ่งชดเชยความไม่สมบูรณ์ของครอบครัว ซึ่งผู้เขียนบทความจะได้กล่าวต่อไป จึงทำให้มินโฮไม่ได้ใช้ความรุนแรงหรือใช้อารมณ์เข้ามาตัดสินเหมือนทงซอล และเซกยู ประเด็นนี้เข้าใจว่าซินซุซุยอมผู้เขียนวรรณกรรมต้องการเสนอว่าความจริงภาพของครอบครัวที่สมบูรณ์และไม่สมบูรณ์ บางครั้งอาจจะไม่ได้กำหนดความสมบูรณ์แบบของเยาวชนก็ได้ หากแต่มีปัจจัยอื่นเข้ามาเป็นองค์ประกอบของความเป็นเยาวชนที่ดีด้วย นอกเหนือจากการมีครอบครัวเป็นแรงสนับสนุนการดำเนินชีวิต

3. “บ้านของฉัน”: การโยยหาความสุขจากครอบครัวของเยาวชน

จากที่ผู้เขียนบทความได้กล่าวถึงภาพของครอบครัวที่สมบูรณ์และไม่สมบูรณ์ในหัวข้อที่แล้วนั้น เพื่อจะนำมาสู่การวิเคราะห์ในประเด็นของวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง* ที่ว่าเมื่อความล่มสลายของสถาบันครอบครัวกับการดำรงอยู่ของสถาบันของครอบครัว โดยผ่านการนำเสนอภาพของครอบครัวทั้ง ๒ แบบ เป็นสิ่งที่ชินชวยอนผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านวรรณกรรมเห็นว่าเมื่อเยาวชนไม่มีความสุขจากการปรารถนาถึงครอบครัวที่อบอุ่น กับเยาวชนบางคนที่มีความสุขจากการมีครอบครัวที่อบอุ่น ได้รับความรัก ความเอาใจใส่ ลักษณะของพฤติกรรมของเยาวชนจะมีการแสดงออกอย่างไรหรือมีความแตกต่างกัน

3.1 “บ้าน” ในความหมายของครอบครัวที่อบอุ่น

ในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *ดินสอสีแดง* ถ้าพิจารณาตั้งแต่สารบัญชของเรื่อง ผู้อ่านจะพบว่าชินชวยอนมีการกล่าวถึงชื่อตอนกำกับไว้ มีทั้งหมด 21 ตอน⁴ โดยชื่อตอนแต่ละตอนนั้นจะกำกับแก่นความคิดของเรื่อง ซึ่งชื่อตอนที่กำกับนี้ก็มีความน่าสนใจเช่นกัน ขณะเดียวกันยังเปรียบเสมือนคำสำคัญของเรื่องที่จะบอกว่าเนื้อหาในตอนนั้น ชินชวยอนจะกล่าวถึงเรื่องใด สำหรับวรรณกรรมเรื่องนี้ในทัศนะของผู้เขียนบทความ เห็นว่าภาพรวมทั้งหมดของวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้อยู่ที่การโยยหาความสุขจากครอบครัวในทัศนะของเยาวชน ดังที่กล่าวไปแล้วว่าครอบครัวที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้มีทั้งครอบครัวที่สมบูรณ์และไม่สมบูรณ์ ซึ่งคำว่าครอบครัวในที่นี้ก็คือ “บ้าน” ใน

⁴ *ดินสอสีแดง* มีชื่อตอนกำกับทั้งหมด 21 ตอน เริ่มตั้งแต่ 1.นางฟ้าปีกหัก 2.ดินสอสีแดง 3.สวัสดิ์เพื่อนลับ ๆ ของฉัน 4.สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าเสือ 5.บ้านของฉัน 6.การพบอันแสนพิเศษ 7.ห้องนอนแม่ 8.ดินสอสีแดงแจ้ 9.ยืนเหยียบก้อนเมฆ 10.ไม่มีใครรู้เลย 11.โลกแห่งการแข่งขันและเอาชนะ 12.น้ำตา 13.บรรดาคนที่เชื่อมั่นในตัวฉัน 14.โอกาส 15.เสียงทิวทัศน์รอบตัว 16.เชื่อกันเลยกับด้วยเถอะ 17.ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย 18.สงคราม 19.อยู่คนเดียวได้ 20.คำเชิญ และ 21.เรื่องของฮโยจู

ความคิดของเยาวยชน เพราะ “บ้าน” จะต้องประกอบด้วยพ่อ แม่และลูกตามที่สะท้อนผ่าน ข้อความบันทึกของมินโฮในสมุดบันทึกส่วนตัวในตอนที่มีมินโฮนึกถึงพ่อตอนทะเลาะกับ แม่อย่างรุนแรงและออกจากบ้านไป คำถามหนึ่งที่เกิดขึ้นในใจของมินโฮคือ “ทำไมพ่อถึงเกลียดบ้านเรา” (ชินซูฮยอน, 2556, น. 45) บ้านในทัศนะของมินโฮจึงไม่ได้หมายถึง แต่สิ่งปลูกสร้าง มีเครื่องอำนวยความสะดวกเท่านั้น หากแต่บ้านจะต้องมีจิตวิญญาณ ของบ้านนั่นก็คือความเป็นครอบครัวหรือความอบอุ่นบรรจุกความหมายอยู่ในนั้นนั่นเอง

อาจกล่าวได้ว่าบรรดาตัวละครเยาวยชนในวรรณกรรมเรื่องนี้ ผู้ที่มีความรู้สึกโหยหาความเป็น “บ้าน” มากที่สุดคือมินโฮ เพราะดูเหมือนผู้เขียนวรรณกรรมมีจุดมุ่งหมาย ต้องการจะเล่าเรื่องลักษณะของครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์จนเป็นเหตุให้ตัวละครประสบกับความทุกข์ในยามที่มองเห็นครอบครัวอื่นมีความพร้อม สดส่วนเรื่องเล่าของเรื่องราว มินโฮใน *ดินสอสีแดง* จึงมีมากกว่าตัวละครเยาวยชนตัวอื่น ๆ ที่อยู่ในเรื่อง นอกจากมินโฮ จะเป็นตัวละครเอกของเรื่องแล้ว ชินซูฮยอนยังตั้งใจที่จะให้มินโฮเป็นตัวแทนของ เยาวยชนที่ขาดความอบอุ่นของครอบครัว จนต้องสร้างจินตนาการขึ้นจากความรู้สึกที่ โหยหาเพื่อมาชดเชยสิ่งที่ขาดหายไป ผู้เขียนปล่อยให้ผู้อ่านเข้าใจมาตามลำดับตลอด ว่ามินโฮต้องพบเจอกับการทะเลาะของพ่อแม่จนถึงขั้นที่พ่อเดินออกจากบ้าน ปลอยให้ แม่เป็นฝ่ายเลี้ยงดูมินโฮตามลำพัง แม่แม้จะทำหน้าที่ไม่บกพร่องและพยายามชดเชยให้ มินโฮอยู่เสมอมาไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยงพิชชาให้เพื่อนมินโฮ หลังจากที่รู้ข่าวว่ามินโฮได้ รับคำชมเชยเรื่องการเขียนเรียงความ เพื่อให้มินโฮมีความรู้สึกที่ตัวเองก็มีหน้ามีตาใน สังคมเพื่อน หากแต่สิ่งที่ขาดหายไปในการรู้สึกของเด็กวัยนี้ก็คือการทำกิจกรรมร่วมกัน ระหว่างพ่อ แม่ ลูก เป็นสิ่งที่เน้นย้ำความรู้สึกของมินโฮ อยู่ตลอดเวลา ผู้อ่านจะสังเกตได้ ว่าก่อนที่จะมินโฮจะได้ดินสอพิเศษมา มินโฮจะเฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงความอบอุ่นของ “บ้าน” หรือครอบครัว โดยมักนึกเปรียบเทียบกับภาพความอบอุ่นของครอบครัวเพื่อนคนอื่น เช่น ครอบครัวของทงซอล ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวนี้มินโฮไม่สามารถบอกใครได้นอกจาก จะจดไว้ในสมุดบันทึกซึ่งมินโฮได้จัดทำไว้ 2 เล่ม เล่มหนึ่งนั้นเป็นสมุดบันทึกที่ต้องส่งให้ ครูตรวจและแม่อ่าน จึงต้องมีการระมัดระวังการบันทึก ส่วนอีกเล่มไว้สำหรับบันทึก ความลับที่จะไม่มีใครได้อ่าน เพราะมินโฮจะถ่ายทอดความรู้สึกส่วนตัวลงไป ดังนั้นภาพ

ของ “ทงซอลเล่นเบสบอลอยู่กับพ่อที่สนามเด็กเล่น เวลาทงซอลโยนลูกเบสบอล พ่อทงซอลก็เป็นคนรับ” (ชินซุซยอน, 2556, น. 14) จึงเป็นสิ่งที่รบกวนจิตใจมินโฮอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งการเชื่อมโยงไปถึงพ่อที่เดินออกจากบ้านไปอย่างไม่หวนกลับมาว่า “พ่อเราหายไปอยู่ไหน แล้วทำอะไรอยู่นะ รู้สึกว่าไม่ได้เห็นหน้าพ่อมาหลายเดือนแล้ว” (ชินซุซยอน, 2556, น. 14) ทั้งนี้การที่มินโฮยึดติดกับพ่อของตัวเองมากเกินไปนั้น ถ้ามองในเชิงปัญหาครอบครัวก็อาจกล่าวได้ว่าเป็นเพราะมินโฮขาดความอบอุ่นจากพ่อ แต่ถ้ามองในด้านค่านิยมของสังคมเกาหลีก็น่าสนใจมากเพราะสังคมเกาหลีให้ความสำคัญว่าครอบครัวเปรียบได้กับชาติ หัวหน้าของครอบครัวหรือชาติก็คือจักรพรรดิ จักรพรรดิเป็นหัวหน้าครอบครัวที่คนทั้งชาติจะต้องให้ความเคารพ ก็เหมือนกับสมาชิกในครอบครัวจะต้องเคารพพ่อซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว (ตำรวจ ฐานดี, 2536, น. 15) ดังนั้นเมื่อค่านิยมสังคมเกาหลีมีความลึกซึ้งเช่นนี้ มินโฮจึงต้องมีความผูกพันกับพ่อ เช่นเดียวกับคนในชาติจะต้องเคารพเชื้อฟังจักรพรรดิ ซึ่งเป็นค่านิยมที่ปฏิบัติมาช้านาน ดังที่เราจะเห็นว่ามินโฮมักจะแสดงออกถึงความโหยหาถึงพ่อมากกว่าแม่ เพราะอาจจะมาจากค่านิยมในส่วนที่ว่าหัวหน้าของครอบครัวหรือชาติก็คือจักรพรรดิ การถูกปลูกฝังในค่านิยมดังกล่าวนี้จึงทำให้เด็กผู้ชายมีความรู้สึกศรัทธาพ่อ ต้องให้ความเคารพและให้ความสำคัญกับพ่อกว่าแม่

อย่างไรก็ตามการโหยหา “บ้าน” ในความรู้สึกของมินโฮได้ถูกเติมเต็มเมื่อวันหนึ่ง มินโฮได้พบดินสอที่มีลักษณะพิเศษ ผู้เขียนบรรยายถึงดินสอนี้ว่า “...ดินสอสีแดงแท่งหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ดินสอยังไม่ได้เหลา ดูใหม่เอี่ยม ดินสอสีแดงเข้มมีลายสีน้ำตาลปนอยู่นิดหน่อย ทำให้ดูสวยยิ่งขึ้น ตัวดินสอเป็นแท่งกลม ปลายไม่มียางลบ มีแต่ขอบที่เป็นสีน้ำตาล” และที่สำคัญเนื้อหาของดินสอยังมีคุณลักษณะที่พิเศษอีกคือ “ทันทีที่มีดบาดเข้าไปในเนื้อดินสอ กลิ่นไม้หอมอ่อน ๆ ก็โชยออกมา” (ชินซุซยอน, 2556, น. 15-16) จากที่ผู้เขียนบรรยายลักษณะของดินสอสีแดงนี้ทำให้เห็นว่าดินสอนี้จะต้องมีพลังพิเศษอะไรบางอย่างแน่นอน ซึ่งดินสอสีแดงแท่งนี้เข้ามาในชีวิตของมินโฮตอนที่เด็กชายกำลังสับสนในความรู้สึกอยู่พอดี ดังนั้นเหตุการณ์ต่อจากนี้จึงเป็นการสร้างความรู้สึกที่ชัดเจนในส่วนที่หายไปในชีวิตของมินโฮทั้งหมด นับตั้งแต่เรื่องของความสามารถพิเศษในการ

แต่งเรียงความซึ่งแต่เดิมมินโฮไม่มีความสามารถทางด้านการเขียนเลย หรือการชดเชยความรู้สึกที่ซุกซ่อนในส่วนลึกในใจของมินโฮที่ไม่สามารถเปิดเผยออกมาได้อย่างเช่น ความปรารถนาที่อยากให้พ่อมาเล่นเบสบอลกับเขาทั้งที่ไม่มีโอกาสเลย แต่สามารถถ่ายทอดผ่านเรียงความเรื่อง “บ้านของฉัน” จนได้รับการยกย่อง มินโฮจึงต้องการเรียนรู้คำว่า “บ้าน” ที่หมายถึงครอบครัวที่อบอุ่น แม้ในทางปฏิบัติเด็กชายจะไม่สามารถทำได้ เนื่องจากเขายังไม่มีกำลังมากพอที่จะประสานรอยร้าวอันเกิดจากความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้ใหญ่สองคน แต่ในทางนามธรรมเขาสามารถสร้างจินตนาการเกี่ยวกับความเป็นครอบครัวที่อบอุ่นขึ้นมาได้โดยผ่านดินสอสีแดงแห่งดังกล่าว

ความอบอุ่นของครอบครัวจะสามารถเกิดขึ้นได้ถ้าสมาชิกในครอบครัวต่างให้ความสำคัญและสนใจกับองค์ประกอบของครอบครัว ในวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้ไม่เพียงแต่ชินซุซึฮอนผู้เขียนจะถ่ายทอดปัญหาของครอบครัวที่เกิดขึ้นกับเยาวชนเท่านั้น หากแต่ยังต้องการชี้ให้เห็นว่าผู้ใหญ่ก็เป็นผู้ที่มีปัญหาและเป็นคนที่กำลังมีปัญหาขึ้น ส่งผลกระทบมาถึงเยาวชน ดังที่พ่อและแม่ของมินโฮทะเลาะกัน ภาพที่ผู้ใหญ่สองคนทะเลาะกันนั้นทำให้เด็กสามารถซึมซับรับภาพนั้นเข้าไปในความรู้สึก ดังที่ความรู้สึกของมินโฮดังกึกก้องในใจหลายต่อหลายครั้งว่า “ทำไมพ่อถึงเกลียดบ้านเราละ เริ่มเกลียดมาตั้งแต่ตอนไหนนะ เมื่อก่อนพ่อคงจะรักแม่ ถึงได้แต่งงานกัน แล้วก็มีเรา แต่ตอนนี้ไม่ได้รักแล้ว คนที่รักกัน สักวันหนึ่งก็จะไม่รักกัน” (ชินซุซึฮอน, 2556, น. 45) ข้อความนี้สะท้อนออกมาจากความรู้สึกของเยาวชนที่เห็นผู้ใหญ่ทะเลาะกันนั่นเอง

นอกจากนี้ถ้าเรามองออกนอกตัวบทวรรณกรรมเรื่องนี้ต้องการที่จะบอกเราว่า ปัญหาของครอบครัวนั้นเป็นปัญหาที่รุนแรงระดับชาติ ไม่เพียงแต่การทะเลาะวิวาทกันของพ่อและแม่ที่จะส่งผลมายังลูกเท่านั้น การไม่มีเวลาให้กับครอบครัวก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มีผลเช่นกัน ดังที่ผู้เขียนบทความเคยกล่าวไปแล้วถึงครอบครัวของซูอาที่พ่อและแม่ทำงานร้านอาหารทุกวันไม่มีวันหยุด หากแต่ซูอายังได้รับการเติมเต็มจากความอบอุ่นของครอบครัวโดยที่พ่อและแม่แม้จะไม่มีเวลาพาซูอาไปเที่ยว แต่ก็ยังมีเวลาให้ความเอาใจใส่ จึงทำให้ซูอาไม่ประสบกับปัญหาขาดความอบอุ่นเหมือนมินโฮ การที่ผู้เขียนบทความกล่าวว่าปัญหาครอบครัวอาจจะส่งผลกระทบต่อระดับชาตินั้นจะเห็นได้ว่า

ครอบครัวในสังคมเกาหลีถูกกำหนดมาจากความคิดดั้งเดิมที่ว่าพ่อทำหน้าที่เลี้ยงดูครอบครัว ส่วนแม่ทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของบ้าน เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ภาวะสมัยใหม่กล่าวคือทั้งชายและหญิงต่างต้องออกไปทำงานในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น จากความคิดที่ว่า “พ่อทำหน้าที่เลี้ยงดูครอบครัว ส่วนแม่ทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของบ้าน” แม้จะยังใช้ได้ ในสังคมปัจจุบัน แต่จะเห็นว่าผู้หญิง (แม่) ก็อาจไม่ต้องพึ่งพาผู้ชาย (พ่อ) อีกต่อไปก็ได้ เหมือนดังที่แม่ของมินโฮออกไปทำงานข้างนอกแทนและรวมทั้งดูแลความเรียบร้อยในบ้านไปด้วย โดยปฏิเสธการโหยหาพ่อเหมือนกับมินโฮหรือประเภทที่พ่อแม่ทำงานจนไม่มีเวลามาดูแลลูก อาจเป็นเพราะค่านิยมในสังคมเกาหลีเริ่มเปลี่ยนไป พ่อแม่มองเห็นความสุขที่มาจากรูปธรรมมากกว่านามธรรมก็ได้ อย่างไรก็ตามก็ตีการใช้ชีวิตแบบนี้ก็อาจทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับเด็กเพราะเด็กในวัยนี้ยังต้องการความรักความอบอุ่นและความเอาใจใส่ หากมีปัญหาเช่นนี้จำนวนมากก็อาจส่งผลไปสู่ปัญหาสังคมที่รุนแรงต่อไปก็ได้

3.2 “บ้าน” ในความหมายความสุข ความทรงจำ

ถ้ามาวิเคราะห์ความหมายของ “บ้าน” อีกความหมายหนึ่ง บ้านยังเป็นพื้นที่ของการสร้างความสุข ความทรงจำให้กับผู้อยู่ในบ้านด้วย กล่าวคือเมื่อบ้านคือความสมบูรณ์และพร้อมไปด้วยความรักและความอบอุ่น บ้านจึงบรรจุความหมายของความสุขและความทรงจำเอาไว้ด้วย ในที่นี้จะเห็นว่าพื้นที่ในบ้านของตัวละครเยาวชนในวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นพื้นที่แห่งความสุข ความทรงจำอยู่หลายครอบครัว เช่น ครอบครัวของซูอาที่พ่อแม่ไม่มีเวลาให้เธอ แต่ซูอา ก็มีมีความสุขทุกครั้งเวลากลับมาที่บ้าน ไม่เพียงแต่บ้านของเธอที่มีลักษณะของอาคารสองชั้นซึ่งสร้างมาจากท่อนซุง และยังมีกระเบื้องกระต่ายอยู่ตรงลานจอดรถด้านข้าง หากแต่พ่อของซูอาที่มักมีรอยยิ้ม และแสดงความรักดีอยู่ให้เห็นบ่อย ๆ ซูอาสามารถหยอกเล่นกับพ่อได้โดยไม่ต้องนึกกลัวเหมือนเด็กคนอื่นทั่วไปที่มักจะกลัวผู้ใหญ่ ดังที่พ่อของซูอาเฝ้ามินโฮว่า “กิน (พิชซ่า-ผู้เขียนบทความ) เสร็จแล้วนั่งอ่านหนังสือเล่น หรือไม่ก็ทำการบ้านกับซูอาก่อน แล้วค่อยกลับนะ

ไม่ต้องรีบ” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 88) ซูอาจึงตอบฟ็อกกลับว่า “ฟ็อก ทำการบ้านอะไรก็
ไม่รู้” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 88) ฟอของซูอาจึงบอกว่าให้มินโฮเล่นกันซูอาก่อนแล้วค่อย
กลับ ซูอาจึงรู้สึกผูกพันกับบ้านที่เธอกลับมาแล้วมีความสุข เช่นเดียวกับทงซอลที่ผู้เขียน
วรรณกรรมได้บรรยายถึงความสุขของครอบครัวทงซอลในช่วงเวลาของการนั่งทานข้าว
ด้วยกัน

ขณะที่บ้านในความหมายของความสุข ความทรงจำของมินโฮอาจเต็มไปด้วย
เรื่องเล่าของความเจ็บปวด การโยยหาความอบอุ่นจากพ่อ ความคิดของมินโฮจึงมัก
สร้างจินตนาการขึ้นมาอยู่เสมอว่า

“พ่อจับเนกไทเอาไว้ขณะกำลังสวมรองเท้า แม่ยื่น
กระเป๋าสารให้พ่อ พาลงบอกว่าไปทำงานดิ ๆ นะ เด็กน้อย
งัวเงียตื่นขึ้นมา มือขี้ตาไปด้วย โกงส์วีสตีฟอไปด้วย พ่อพ่อ
บอกว่าเดี๋ยวกลับมาละ แล้วเปิดประตูออกไป เด็กน้อยก็เดิน
กลับไปนอนห่มผ้าอีกรอบ เป็นบรรยากาศตอนเช้าที่แสนสงบ
เด็กน้อยค่อย ๆ นอนหลับลงอย่างมีความสุขในตอนเช้า”

(ชินชูฮยอน, 2556, น. 100)

การจินตนาการของมินโฮเป็นภาพฝันที่ในความเป็นจริงอาจจะไม่ใช่ เพราะแม้แต่
มินโฮเองยังรู้สึกว่า “เคยมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นจริง ๆ หรือเปล่าละ มินโฮไม่แน่ใจว่า
เป็นความทรงจำหรือเป็นเพียงจินตนาการ” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 100) การเขียน
บันทึกที่ดี การเขียนเรียงความที่ดี โดยผ่านออกมาจากดินสอสีแดงซึ่งมินโฮถือว่าเป็น
ดินสอพิเศษนี้จึงเป็นการขุดเซยความสุขที่หายไปในช่วงชีวิตวัยเยาว์ โดยอาจกล่าวได้ว่า
ดินสอสีแดงหรือดินสอพิเศษนี้เป็นตัวแทนของมินโฮอีกคนหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เป็น
ทางออกในการแสดงความรู้สึกสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกของมินโฮ จะสังเกตได้ว่าดินสอ
สีแดงแท่งนี้มักจะเขียนเรื่องในสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นจริงหรือเป็นสิ่งที่อยู่ตรงข้ามกับเรื่องที่
เกิดขึ้นจริงของมินโฮอยู่เป็นประจำ ทั้งที่มินโฮพยายามปฏิเสธสิ่งที่เขียนขึ้นมาดังที่

ผู้เขียนอธิบายตอนหนึ่งว่า “วันนี้ดินสอสีแดงทำงานเร็วกว่าปกติจนผิดสังเกต ไวมาก เหมือนกับเก็บกดไว้นาน พอได้ทีก็ปล่อยออกมาเต็มที่” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 60)

ดินสอสีแดงจึงเป็นเสมือนมินโฮอีกคนที่เปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงออกมา เป็นพลังที่ผลักดันสร้างความสำเร็จให้มินโฮ ทั้งนี้มินโฮต่อสู้กับความรู้สึกลงใจตลอดมาแต่ก็ไม่สามารถบังคับได้ ดังนั้นเมื่อถึงตอนจบของเรื่อง หลังจากที่มินโฮได้เข้าร่วมการประกวดเขียนเรียงความและไม่มีดินสอสีแดงอยู่ในมือ ตัวตนที่หนึ่งหรือความเป็นมินโฮที่แท้จริงก็ได้แสดงออกมาอีกครั้ง เมื่อมินโฮไม่มีดินสอสีแดง มินโฮก็ไม่สามารถเขียนเรียงความได้ดังที่ตั้งใจ อาจเป็นเพราะมินโฮวิ่งหนีสิ่งที่เป็ความจริงมาโดยตลอด พยายามสร้างจินตนาการลงว่า “บ้านของฉัน” มีความสุขอย่างไร ต่อเมื่อมินโฮพบว่า จินตนาการนั้นเป็นเพียงภาพลวง ส่วนภาพจริงนั้นมินโฮยังอยู่กับแม่ โดยไม่มีพ่อ การทำลายดินสอสีแดงในตอนท้ายของเรื่องจึงเปรียบได้กับมินโฮลุกขึ้นเผชิญหน้ากับความเป็จริงในชีวิต ภาพของดินสอสีแดงในกองไฟที่พยายามเฝ้าหวงใจมินโฮให้ห่างเข้ามาจากกองไฟนั้นเป็ความเปรียบที่ชินชูฮยอนต้องการจะบอกว่ามินโฮตั้งใจที่จะต่อสู้และเผชิญกับความเป็จริงด้วยความกล้ามากกว่าจะหลบซ่อนให้ความรู้สึกลงใจที่ขาดความอบอุ่น โหยหาถึงครอบครัวที่มีความสุขสร้างจินตนาการเพื่อฝันลวงเด็กชายไปตลอด ดังที่ชินชูฮยอนกล่าวว่า “มินโฮพยายามอดทนหลับตาอยู่อย่างนั้น ต้องกำจัดดินสอสีแดงให้ได้” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 139) และภาพที่มินโฮร้องไห้ออกมาเพราะความกดดันที่ว่า “ทันใดนั้นเอง น้ำก้อนใหญ่ที่อัดแน่นอยู่ในอกก็ระเบิดออกมา เป็นน้ำตาที่ขยับออกมาจากตัวเขา มินโฮทั้งเจ็บปวด ทั้งโล่งใจ ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นขณะที่เขายังหลับตาอยู่” รวมไปถึงการรำพึงกับตัวเองว่า “นี่เราเก็บมานานแค่ไหนแล้วนะ ความเจ็บปวดที่แทบจะทำให้ขาดใจได้แบบนี้” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 140) จึงเป็นการยืนยันว่ามินโฮอยู่กับตัวเองในปัจจุบัน มีความสุขกับสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่จริงและจะใช้ให้เป็นพลังในการสร้างสรรค์ความสำเร็จของชีวิตต่อไปดังที่มินโฮได้รับข่าวดีว่าแม่เขาจะเขียนเรียงความประกวดและไม่ผ่านเกณฑ์ หากแต่อาจารย์ชงจืออาแห่งโรงเรียนนัลลาร่าได้เชิญให้มินโฮเข้าเรียนในโรงเรียน เพราะมินโฮเขียนเรียงความเข้าประกวดโดยเปลี่ยนหัวข้อ “ความสุข” จากที่กรรมการกำหนดให้มาเป็น “ความเจ็บปวด” อาจารย์ชงจืออาจึงรู้สึกสนใจในตัวมินโฮ

ดังที่กล่าวไปแล้วว่าดินสอสีแดงคือตัวตนอีกภาพหนึ่งของมินโฮ เมื่อมินโฮกำจัดตัวตนที่เข้ามาทดแทนได้ การอยู่กับความจริงก็ย่อมมีความสุขเพราะเป็นสิ่งที่ได้ตัดสินใจเลือกแล้วก็เหมือนกับหัวข้อที่กำหนดก็เปรียบได้กับกฎเกณฑ์ของครอบครัวทั่วไปที่จะต้องมีความสมบูรณ์ มีความอบอุ่น มีความพร้อมหน้าของพ่อ แม่ ลูก แต่ถ้าไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของครอบครัวทั่ว ๆ ไป หากแต่ลุกขึ้นมามีความสุขกับชีวิตที่แท้จริงก็เหมือนกับที่มินโฮไม่เขียนเรียงความตามหัวข้อที่กำหนด เด็กชายกำหนดหัวข้อขึ้นมาเอง เพราะเป็นหัวข้อที่ตัวเองอยากเขียนไม่ใช่ต้องฝืนเขียน ก็อาจกล่าวได้ว่ามินโฮค้นพบความสุขที่แท้จริงจากครอบครัวแล้วโดยไม่ต้องพึ่งพาจินตนาการที่เด็กชายสร้างขึ้นเพื่อลงให้มีความสุขอย่างจอมปลอม ดังที่มินโฮรู้สึกว่ “เรียงความที่ตัวเองเขียนโดยไม่ต้องใช้ปากกาสีแดงถูกตัดสินว่าเป็นเรียงความที่เขียนได้ดี” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 143) ชินชูฮยอนจึงมุ่งให้ข้อคิดแก่เยาวชนผู้ที่ต้องเผชิญกับความเจ็บปวดของการปราศจากความสุขที่เกิดจากครอบครัวให้เป็นผู้ที่อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง ย่อมจะพบกับความสุขที่แท้จริงได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคมเข้ามากำหนดเส้นทางชีวิตตนเอง

4. ความสำเร็จของลูกที่มาจากแม่

ถ้าเราใช้เกณฑ์การพิจารณาบุคคลที่มีความสำคัญกับการจัดการเรื่องต่าง ๆ ในครอบครัวในสังคมเกาหลี บุคคลที่มีความสำคัญในครอบครัวน่าจะได้แก่แม่มากกว่าพ่อ อาจจะเป็นเพราะหน้าที่ภายในบ้านรวมไปถึงการเลี้ยงดูลูกเป็นของแม่ ส่วนพ่อนั้นจะมีสถานะเพียงแค่หัวหน้าครอบครัว แม้ว่าค่านิยมของสังคมเกาหลีจะให้ความสำคัญกับผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการสืบทอดตระกูล การใช้ชีวิตในครอบครัวเน้นครอบครัวผู้ชายเป็นหลักก็ตาม โดยเฉพาะถ้าเกี่ยวกับครอบครัวด้วยแล้ว ผู้ชายจะต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว ส่วนฝ่ายหญิงเมื่อแต่งงานออกไปแล้วก็จะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของครอบครัวสามี (คิซู, อึน, 2559. น. 135) อย่างไรก็ตามในสังคมเกาหลีปัจจุบันผู้ชายเกาหลี

มีลักษณะของความเป็นหัวหน้าครอบครัวน้อยลง รวมไปถึงค่านิยมในสังคมเกาหลีปัจจุบันมักเน้นให้เห็นว่าฝ่ายชายเองก็รู้สึกยินดีกับรูปแบบการเป็นสังคมระบบหัวหนาคครอบครัวอีกต่อไป (คิซู, อึน, 2559, น. 39) จึงอาจส่งผลให้ผู้หญิงต้องมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับครอบครัวมากยิ่งขึ้น

ในประเด็นนี้ผู้เขียนบทความศึกษาจากกรอบแนวคิดของหลักการอบรมเลี้ยงดูเยาวชนในสังคมเกาหลี พบว่าการอบรมเลี้ยงดูนั้นต้องเริ่มตั้งแต่การให้กำเนิดจนถึงวันที่ลูกเข้าสู่สังคมเพื่อน โดยแม่จะเป็นฝ่ายที่คอยเฝ้าสังเกตพฤติกรรมของลูกเวลาที่อยู่รวมกับเพื่อน ๆ นอกจากนี้แม่จะต้องเป็นผู้ที่คอยหาสถานที่เล่าเรียนที่ดีที่สุดสำหรับลูก จะต้องเลือกให้เหมาะสมกับความชอบของลูก ผู้เป็นแม่จะต้องส่งเสริมลูกและไม่ให้ลูกมีความรู้สึกท้อเมื่อเรียนรู้แล้วเกิดความรู้สึกฝืน จึงจำเป็นต้องให้ลูกเป็นฝ่ายเลือกที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง ขณะเดียวกันผู้เป็นแม่จะต้องให้ลูกเรียนรู้การตัดสินใจเอง แม่จะเฝ้ามองอยู่ห่าง ๆ ถ้าจะช่วยเหลือก็ต้องช่วยเหลือในระยะที่พอดี เนื่องจากต้องฝึกให้ลูกรู้จักการแก้ไขปัญหา สิ่งที่น่าสนใจอย่างหนึ่งในการจัดแนวทางการเรียนรู้ของเยาวชนเกาหลีนั้นนอกจากครอบครัวจะเฝ้าดูแลอยู่ห่าง ๆ แล้ว ในด้านการเรียนการสอนในโรงเรียนก็ต้องเน้นการเรียนรู้ให้มีความสุข และครอบครัวจะต้องมีส่วนร่วมในการช่วยให้เด็กรู้จักขยันเรียนเพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ (ภาณี รูปสม, 2545, น. 54-57) เมื่อมาวิเคราะห์จากตัวบทวรรณกรรม แม่ของมินโฮและแม่ของเชกยูเป็นตัวอย่างที่ซินซุฮยอนได้สร้างขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นถึงแม่เป็นผู้จัดการอบรมเลี้ยงดูลูกอย่างไร สิ่งที่แม่ของมินโฮและแม่ของเชกยูปฏิบัติคือทำหน้าที่ดูแลและเอาใจใส่ต่อการเรียนการใช้ชีวิตของลูกอย่างงดงามตามที่กรอบแนวคิดการอบรมเลี้ยงดูข้างต้น

กล่าวคือแม่ของมินโฮดูแลเอาใจใส่มินโฮไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเรียน การใช้ชีวิต มินโฮมีความสนใจในสิ่งใด ก็จะจัดหามาให้เพื่อตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ นอกจากนี้แม่ของมินโฮยังเป็นผู้หญิงที่ปฏิเสธการให้พ่อของมินโฮเข้ามามีส่วนร่วมในการเฝ้ามองการเติบโต ดังจะเห็นได้จากทุกครั้งที่มีนโฮประสบความสำเร็จในการเขียนเรียงความ มินโฮมักบอกแม่ว่าขอให้โทรศัพท์ไปถึงพ่อบอกกล่าวถึงความสำเร็จ แต่แม่ก็หลีกเลี่ยงไม่โทรศัพท์หรือแสร้งบอกว่าพ่อติดพันกับงานไม่มีเวลารับสาย อนึ่งดังที่

ผู้เขียนบทความกล่าวไปข้างต้นว่าในการเลี้ยงดูลูกนั้นหน้าที่ ๑ สำคัญของแม่คือเฝ้าสังเกตสังคมเพื่อนของลูกด้วย เพื่อเรียนรู้เพื่อนของลูกในเวลาเดียวกัน ดังในตอนที่มีมินโฮกับแม่ไปรับประทานอาหารที่บ้านของซูอา แม่ของมินโฮก็จะทักซูอาและคอยสังเกตพฤติกรรมของซูอาในฐานะเพื่อนสนิทของมินโฮ เช่นเดียวกับแม่ของเชกยูที่รู้ว่าเชกยูมีความสามารถพิเศษในการแต่งเรียงความ แม่ของเชกยูก็จะส่งเสริมเชกยูทุกด้าน เช่น ในตอนที่ได้พบกับอาจารย์ซงจืออา ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียน แม่ของเชกยูก็จะพรรณนาถึงเชกยูว่า “เชกยูชอบหนังสือมาตั้งแต่เล็ก ๆ และเขียนเรียงความเก่ง ได้รางวัลมาหลายครั้ง” (ซินซุฮยอน, 2556, น. 53) จะเห็นว่าพฤติกรรมของผู้เป็นแม่ในสังคมเกาหลีนั้นสอดคล้องกับกรอบความคิดตามที่คุณเขียนบทความได้สรุปไว้ข้างต้น

ในส่วนของโรงเรียนซึ่งเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองของเยาวชนก็มีการจัดการเรียนการสอนเพื่อเน้นให้เยาวชนรู้จักการรับผิดชอบ การสำรวมกิริยาวาจา การเห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าตนเอง (ภาณี รูปสม, 2545, น. 57) ในเรื่อง *ดินสอสีแดง* ผู้อ่านจะเห็นว่าเมื่อตอนเริ่มเรื่องซินซุฮยอนตั้งใจให้มินโฮทำตุ๊กตานางฟ้าแก้วของซูอาหล่น มินโฮจะได้นำไปช้อน เพื่อจะรับกับเหตุการณ์ต่อมาคือครูประจำชั้นฝึกให้เยาวชนรู้จักความรับผิดชอบ การสำนึกความผิด ด้วยการให้นักเรียนคนใดที่นำตุ๊กตานางฟ้าแก้วไปช้อนออกมาสารภาพผิด แต่ก็ไม่มีนักเรียนคนใดจะสารภาพ ดังนั้นครูจึงต้องฝึกให้นักเรียนรู้จักคุณธรรมมากขึ้นโดยให้เขียนเรียงความหัวข้อทำไมการขโมยจึงไม่ดี นับว่าเป็นการฝึกให้เยาวชนเกาหลีเข้าใจถึงพื้นฐานของชีวิตในด้านการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น สอดคล้องกับระบบการศึกษาของสังคมเกาหลีอีกประการหนึ่งด้วย

5. ดินสอสีแดงและตุ๊กตานางฟ้า: สัญลักษณ์ที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง*

เมื่อพิจารณาวรรณกรรมเรื่อง *ดินสอสีแดง* นับตั้งแต่ชื่อเรื่องก็มีความน่าสนใจ กล่าวได้ว่าผู้เขียนหรือ ซินซุฮยอนตั้งใจที่จะนำเสนอสัญลักษณ์ให้ปรากฏในวรรณกรรม

นั่นก็คือสัญลักษณ์ของดินสอสีแดงและตุ๊กตานางฟ้า ในพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม
อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถานกล่าวถึงคำว่าสัญลักษณ์ไว้ว่า “สิ่งมีชีวิตหรือไม่มี
ชีวิตซึ่งเป็นตัวแทนหรือสิ่งแทนของอีกสิ่งหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ตราชูคือสัญลักษณ์ของความ
ยุติธรรม ลูกโลกและคทาถือการปกครองแบบราชาธิปไตย...” (ราชบัณฑิตยสถาน,
2545, น. 423) สัญลักษณ์ที่ปรากฏในวรรณกรรมมีทั้งสัญลักษณ์สากลและสัญลักษณ์
เฉพาะเรื่อง (สรณัฐ ไตลังคะ, 2560, น. 119) กล่าวคือสัญลักษณ์สากลคือสัญลักษณ์ที่
ปรากฏเป็นการแทนสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อในการรับรู้ของคนทั่ว ๆ ไป ส่วนสัญลักษณ์
เฉพาะเรื่องนั้น สรณัฐ ไตลังคะ (2560, น. 119) กล่าวว่า “ผู้อ่านต้องตีความสัญลักษณ์
จากตัวบทซึ่งอาจไม่ตรงหรือขัดแย้งกับความหมายของสัญลักษณ์สากลก็ได้ และ
สัญลักษณ์ในเรื่องหนึ่ง ๆ อาจตีความได้มากกว่าหนึ่งความหมายก็ได้” เมื่อนามา
พิจารณาร่วมกับดินสอ ดินสอในความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน
2554 หมายถึง “เครื่องเขียนอย่างหนึ่ง ทำด้วยวัตถุต่าง ๆ ชนิดที่ใส่ทำด้วยแกรไฟต์ผสม
ดินเหนียว มีไม้หุ้ม เรียกว่า ดินสอหรือดินสอดำ ถ้าใส่มีสีต่าง ๆ เรียกว่า ดินสอสี...”
(ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 435) จากการที่ผู้เขียนยกความหมายของคำว่าดินสอและ
คำว่าสัญลักษณ์ขึ้นมาแสดงในความหมายเชิงรูปธรรมของวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้
หมายถึงอุปกรณ์พิเศษของมินโฮที่สามารถเนรมิตการเขียนเรียงความได้โดยไม่ต้องใช้
ความคิด

อย่างไรก็ดีถ้าวิเคราะห์ในอีกความหมายหนึ่งหรือการวิเคราะห์ความหมาย
สัญลักษณ์เฉพาะเรื่อง “ดินสอสีแดง” อาจเป็นสัญลักษณ์แทนความเป็นชายได้ กล่าวคือ
ด้วยดินสอมีรูปลักษณะเปรียบได้กับสัญลักษณ์แห่งความเป็นชายเพราะเป็นแท่ง ดังนั้น
การที่ชินซุฮยอนใช้ดินสอเข้ามาสื่อในวรรณกรรม มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงออกถึงความ
เป็นชายของผู้ชาย กล่าวคือเมื่อดินสอเปรียบได้กับผู้ชาย และมาสอดคล้องกับสีแดงที่มี
ความหมายแทนความเป็นส่วนหนึ่งของสีประจำชาติเกาหลีจึงเป็นการต่อยอดใน
ความหมายของการทำหน้าที่ของผู้ชายเกาหลี โดยเฉพาะพ่อ ดังที่กล่าวไปแล้วว่าสังคม
เกาหลีมีค่านิยมเกี่ยวกับการให้ความสำคัญกับผู้ชาย ชินซุฮยอนผู้เขียนวรรณกรรมเรื่อง
นี้จึงได้ใช้วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นตัวอย่างมุ่งสอนให้ผู้ชายทำหน้าที่ของพ่อให้สมบูรณ์

ดังนั้นพ่อที่หายไปในชีวิตของมินโฮและไม่กลับคืนมา ทำให้มินโฮซึ่งมีความปรารถนาที่ต้องการกำลังใจหรือพลังชีวิตจากพ่อ หันไปใช้ “ดินสอสีแดง” เป็นสิ่งที่เรียกกำลังใจและพลังบางอย่างมาเติมเต็มในชีวิตของเด็กชาย ดินสอสีแดงจึงมีความหมายในเชิงสัญลักษณ์แสดงถึงความเป็นผู้ชายโดยเฉพาะพ่อที่เป็นผู้นำของครอบครัว ดังมีความเปรียบผู้ชายหรือพ่อคือกระดูกสันหลังของครอบครัว ครั้งใดที่มินโฮต้องการที่จะให้พ่อกลับมาอยู่เคียงข้างเด็กชาย ทำหน้าที่ของพ่อ ก็จะเป็นเวลาที่มินโฮจะต้องเขียนเรียงความบอกเล่าความรู้สึกที่ตัวเองถูกกดทับเอาไว้ด้านใน การใช้ดินสอสีแดงจึงเป็นการตอบสนองส่วนลึกของจิตใจมินโฮที่ต้องการให้พ่อทำหน้าที่เติมเต็มความรู้สึกที่หายไปนั่นเอง

ในอีกความหมายหนึ่งดินสอสีแดงเป็นตัวแทนของวิเศษที่มักจะปรากฏขึ้นกับเด็กที่ปราศจากอำนาจหรือการไม่มีอาวุธต่อสู้ กล่าวคือจากคุณสมบัติของดินสอสีแดงที่ผู้เขียนบทความได้กล่าวไปแล้วว่ามีความวิเศษคือทำให้มินโฮสามารถเขียนเรียงความได้เป็นอย่างดีนั้น ถ้าเราวิเคราะห์ดินสอสีแดงในความหมายของวิเศษ ในความหมายของไทยของวิเศษมักเกิดขึ้นกับผู้ที่มียุทธยาบารมี ส่วนความหมายสากลของวิเศษจะเกิดขึ้นต่อเมื่อตัวละครเป็นผู้ที่มักอ่อนแอหรือไม่มีกำลังที่จะต่อสู้กับศัตรู ทั้งนี้ของวิเศษบางครั้งจะมาพร้อมกับโครงเรื่องวรรณกรรมแบบเน้นตัวละครเป็น Hero เพื่อเสริมสร้างให้ความเป็นวีรบุรุษเด่นชัดมากขึ้น จากวรรณกรรมเรื่องดินสอสีแดงนี้จะเห็นว่าตัวละครมินโฮแต่เดิมนั้นไม่มีความสามารถเก่งกล้า และปราศจากความกล้าหาญ ต่อเมื่อได้ดินสอวิเศษมาจึงทำให้มินโฮมีความสามารถพิเศษขึ้น ความสามารถพิเศษนี้จึงเกิดมาเพื่ออำพรางความไม่กล้าหาญ ความอ่อนแอและมีลักษณะชวนขี้แพ้งของเด็กชายในอีกด้านหนึ่งด้วย

ขณะเดียวกันในวรรณกรรมเรื่อง ดินสอสีแดง ยังนำเสนอถึงสัญลักษณ์ที่น่าสนใจอย่างตุ๊กตานางฟ้าแก้ว คำว่าตุ๊กตานั่น ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้อธิบายว่า “ของเล่นของเด็กซึ่งทำเป็นรูปคนหรือสัตว์เป็นต้น มักมีขนาดเล็กกว่าตัวจริง” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 506) และหากเมื่อกล่าวถึงตุ๊กตาก็คงนึกไปถึงความเป็นหญิงอย่างแน่นอน ในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง ดินสอสีแดง นี้กล่าวได้ว่านอกจากจะมีสัญลักษณ์ของดินสอสีแดงซึ่งเปรียบได้กับความเป็นผู้ชาย ความเป็นชาติ

แล้ว การที่ชินชุยอนได้สร้างสัญลักษณ์ตุ๊กตานางฟ้าก็สามารถมองได้อีกมิตีความหมายหนึ่งคือความเป็นหญิงในอุดมคติ เพราะตุ๊กตาอาจเป็นของเล่นทั่วไปของเด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชาย หากแต่ชินชุยอนกลับขยายความเพิ่มว่าเป็นนางฟ้า คำว่านางฟ้าสามารถสื่อถึงความเป็นหญิงในลักษณะใจดี มีความสูงส่ง สัมผัสได้ว่ามินโฮได้ทำตุ๊กตานางฟ้าแก้วซึ่งเป็นของขวัญของหวงของชูอาหล่นแตก จึงต้องนำไปซ่อม ตุ๊กตานางฟ้าแก้วเป็นตัวแทนของชูอาเด็กหญิงที่มินโฮมีความรู้สึกดี ๆ ให้ ดังนั้นถ้าชูารู้ว่ามินโฮทำตุ๊กตานางฟ้าแก้วหล่นลงแตก ชูอาอาจจะเข้าใจมินโฮในทางที่ผิดไป

การที่ชินชุยอนได้สร้างตุ๊กตานางฟ้าแก้วให้เป็นตัวแทนความเป็นหญิงในอุดมคติของมินโฮ จะพบว่าตัวละครหญิงที่ชินชุยอนนำมากล่าวในเรื่องนั้น มี ชูอา ของลันเป็นต้น โดยหนึ่งในตัวละครหญิงที่ถือเป็นอุดมคติของผู้ชายก็คือชูอา เพราะชูอาถือว่าเป็นเพื่อนผู้หญิงที่มินโฮรู้สึกสนิทสนมมากที่สุด ในขณะที่เพื่อนผู้หญิงคนอื่นนั้น มินโฮกลับมีความรู้สึกว่ามีกบฏกลุ่มคุยกันและหัวเราะเสียงดัง ชูอาจึงเป็นเพื่อนผู้หญิงเพียงคนเดียวที่มินโฮมีความรู้สึกที่ดี ๆ ให้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะชูอาเป็นเด็กผู้หญิงที่เรียบร้อย ดังที่แม่ของมินโฮกล่าวชมในตอนแรกที่พบกับมินโฮไปทานข้าวที่บ้านชูอาว่า “ชูอาเรียบร้อยน่ารักจัง มีลูกสาวแบบนี้ คุณพ่อคุณแม่คงจะดีใจมากเลยนะ” (ชินชุยอน, 2556, น. 105) นอกจากนี้สิ่งที่ทำให้มินโฮรู้สึกประทับใจชูอาก็คือเรื่องผม มินโฮมักจะสังเกตว่า “เวลาที่ชูอาเดิน ผมบ๊อบของเธอสะบัดไหว ๆ ไปตามจังหวะก้าวเท้า เมื่อเธอหันหน้า ผมบ๊อบก็สะบัดตาม เส้นผมดูราวกับสาวใช้ที่คอยล้อมหน้าล้อมหลังชูอาเลย” (ชินชุยอน, 2556, น. 21) องค์ประกอบรวมเหล่านี้จึงทำให้มินโฮมีความรู้สึกดี ๆ ให้กับชูอา การทำตุ๊กตานางฟ้าแก้วของชูอาหล่นลงจนแตก จึงเท่ากับการทำลายภาพผู้หญิงในอุดมคติของมินโฮลง มินโฮจึงมีความรู้สึกไม่กล้าที่จะบอกใครได้เพราะนั้นเท่ากับว่ามินโฮได้ทำลายภาพที่สวยงามของเขาลงไป ในขณะที่ตัวบทอธิบายว่ามินโฮบอกใครไม่ได้ว่าเขาทำตุ๊กตานางฟ้าแก้วตกแตกเพียงเพราะเดินเฉียดที่โต๊ะของชูอา และผลอทำให้ตุ๊กตานางฟ้าแก้วตกลงพื้น โดยมินโฮให้เหตุผลว่า “ชูอา มันเป็นอุบัติเหตุนะ ฉันไม่ได้คิดจะขโมยเลย เชื่อฉันเถอะนะ” (ชินชุยอน, 2556, น. 16) แต่ถ้าพิจารณาในเชิงสัญลักษณ์จะเห็นความหมายที่ซ่อนไว้ก็คือถ้าชูารู้ว่าตุ๊กตานางฟ้าแก้วของเธอตกลง

มาแตกเพราะฝีมือของมินโฮที่ไม่ได้ตั้งใจ การให้ความรู้สึกที่ดี ๆ กับมินโฮก็อาจจบลงก็ได้ มินโฮจึงเลือกที่จะให้ความเป็นอุดมคติของความใจดี ความเรียบร้อยราวกับนางฟ้าของซูอายังคงอยู่ แม้จะต้องฝืนความรู้สึกที่ว่าเด็กชายเป็นคนทำให้ตุ๊กตานางฟ้าแก้วของซูอาเสียหาย มิเช่นนั้นภาพของนางฟ้าที่ใจดี เรียบร้อยและน่ารักอย่างซูอา ก็คงหายไปจากความเป็นจริงอย่างแน่นอน

สัญลักษณ์เฉพาะเรื่องอีกตอนหนึ่งที่น่าสนใจคือการที่มินโฮตัดสินใจทำลายดินสอสีแดงด้วยการเอามีดเหลาดินสอมาเฉือนดินสอออกให้เหลือเป็นดินสออัปลักซ์ แต่แล้วดินสอสีแดงก็กลับมามีลักษณะเป็นแท่งเหมือนเดิมเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น และท้ายที่สุดเมื่อมินโฮตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะเลิกใช้ดินสอสีแดง มินโฮจึงตัดสินใจทำลายดินสอสีแดงอีกครั้งด้วยการเผาไฟ สัญลักษณ์เฉพาะเรื่องที่ชินซุฮยอนได้สร้างขึ้นมาในเรื่องตอนนี้ อาจกล่าวได้ว่าทุกเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่เป็นสัญลักษณ์ทั้งสิ้น กล่าวคือนับตั้งแต่การทำลายดินสอครั้งแรกให้เหลือเพียงดินสออัปลักซ์นั้น ชินซุฮยอนกล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า “ทันทีที่มีดเคียนเนื้อดินสอ กลิ่นไม่หอม ๆ ก็โชยออกมา กลิ่นนั้นแทรกซึมเข้าไปถึงหัวใจมินโฮจนเขารู้สึกเบลออกไปชั่วขณะ” (ชินซุฮยอน, 2556, น. 86) นอกจากนี้การที่ผู้เขียนวรรณกรรมได้บรรยายถึงความคิดของมินโฮที่ว่าหลังจากเขากำจัดดินสอสีแดงลง จะจัดการอย่างไรนั้นความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาคือการนำไปทิ้งในกองขยะหรือจัดการชุดหลุมฝัง หากท้ายที่สุดมินโฮก็เก็บเข้ากล่องดินสอตามเดิม การที่ดินสอสีแดงมีกลิ่นหอมออกมานั้น ถ้าพิจารณาในทางสัญลักษณ์เฉพาะเรื่องจะพบว่ากลิ่นหอมคือความดีงาม ความบริสุทธิ์แห่งภาพความทรงจำที่มินโฮมีต่อพ่อ เพราะเมื่อเปรียบดินสอกับผู้ชายหรือจำทำให้สิ้นสุดคือเป็นสัญลักษณ์แทนพ่อ มินโฮก็ต้องการที่จะลบล้างภาพความทรงจำ ดังนั้นการทำให้ดินสอมีความอัปลักซ์ รวมไปถึงการคิดไปถึงวิธีการกำจัด แท้ที่จริงแล้วมินโฮยังไม่มีความกล้าหาญพอที่จะทำลายดินสอแท่งนี้ลงได้ เท่ากับเด็กชายก็ยังไม่สามารถทำลายความทรงจำที่มีต่อพ่อลงไปได้เช่นกัน

ท้ายที่สุดมินโฮก็ตัดสินใจทำลายดินสอสีแดงอีกครั้ง หลังจากที่มีมินโฮเข้าประกวดการเขียนเรียงความแต่ไม่ได้ดินสอแท่งนั้นมาใช้เขียนเรียงความอีกต่อไป เนื่องจากเขากุญลักเอาดินสอสีแดงไปซ่อน การทำลายดินสอครั้งนี้มินโฮได้นำดินสอไปเผาไฟ การ

ทำลายดินสอสีแดงด้วยการเผาไฟมีนัยยะที่จะวิเคราะห์อยู่สองประเด็นคือ ประเด็นแรก ความคิดเดิมนั้นมินโฮได้ใช้ดินสอสีแดงเป็นพลังในการเสริมสร้างกำลังใจเพราะมินโฮถือเอาดินสอเป็นเสมือนตัวแทนความกล้าหาญในการถ่ายทอดความคิดออกมาและยังถือเป็นพลังบางอย่างที่ทำให้มินโฮมีความรู้สึกว่าจะกลับมาหาเขา เมื่อเขาสามารถเขียนเรียงความได้รับรางวัล ดังนั้นการที่มินโฮตัดสินใจครั้งสุดท้ายด้วยการนำดินสอเผาไฟ แม้ดินสอแท่งนั้นจะมีการทวงความคิดมินโฮให้รู้สึกเสียดาย แต่มินโฮก็กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านคือเด็กชายมาหนึ่งคิดได้ว่าไม่มีดินสอสีแดงแท่งนี้ มินโฮก็อยู่ได้ ดังนั้นการทำลายดินสอสีแดงก็เท่ากับสร้างตัวตนขึ้นใหม่อีกครั้ง และอีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจคือการเผาไฟถือว่าเป็นอันสิ้นสุดนั้น จะพบว่าเป็นคติความเชื่อที่มีมาช้านานแล้วเกี่ยวกับไฟสามารถทำลายล้างได้ทุกอย่าง ดังนั้นการที่มินโฮใช้ไฟทำลายดินสอแท่งนี้จึงเป็นเสมือนการตอกย้ำความหมายที่ว่ามินโฮได้ตัดสินใจเด็ดขาด นับเป็นภาวะเปลี่ยนแปลงจากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นอีกประการหนึ่งนั่นเอง

7. การกลับมาของดินสอสีแดง (อีกครั้ง)

ดังที่ผู้เขียนบทความกล่าวไว้ในหัวข้อที่แล้วว่าในตอนท้ายของวรรณกรรมเรื่องนี้หลังจากมินโฮได้ทำลายดินสอสีแดงไปแล้วมินโฮก้าวผ่านภาวะการเปลี่ยนผ่านจากความเป็นเด็กสู่ความเป็นผู้ใหญ่ การตัดสินใจของมินโฮนี้ถ้ามองในเชิงพัฒนาการทางวัยรุ่นจะเห็นว่าแต่เดิมนั้นมินโฮมีพ่อเป็นวีรบุรุษอุดมคติในความคิด พ่อเป็นผู้นำครอบครัวตามที่มินโฮได้ให้ความนิยมไว้ และเมื่อวันหนึ่งบทบาทของพ่อหายไปจากครอบครัวอย่างไม่มีวันกลับคืนมา ดังที่ตัวบทวรรณกรรมผลิตซ้ำอยู่หลายครั้งเกี่ยวกับการหายไปของพ่อซึ่งมีแต่เพียงภาพจินตนาการของพ่อที่ปรากฏในความคิดมินโฮเท่านั้น ผู้เขียนบทความเข้าใจว่าชินซุฮยอนต้องการนำเสนอให้เห็นถึงพัฒนาการของวัยรุ่นที่กำลังก้าวไปสู่ผู้ใหญ่มากขึ้นจากตัวละครมินโฮ ดังเช่น ตัวอย่างพฤติกรรมที่พัฒนาจากวัยรุ่นสู่ผู้ใหญ่เริ่มต้นจากการนึกถึงความเป็นมาตรฐานหรือวัฒนธรรมของผู้ใหญ่แทนการคบเพื่อนทั่ว ๆ ไป

รู้จักการคบเพื่อนต่างเพศในเชิงการไปเที่ยวมากขึ้น รู้จักคิดถึงผู้อื่นและมีความ
รับผิดชอบมากขึ้น (ทวีศักดิ์ ญาณประทีป, 2558, น. 6) การให้มินโฮประสบความสำเร็จ
ผิดหวังอย่างรุนแรงในตอนท้ายเรื่องคือการไม่มีดินสอสีแดงมาช่วยเสริมพลังในการเขียน
เรียงความ จึงเปรียบเสมือนการให้ตัวละครบรรลุค้นพบความจริงว่า “พ่อไม่มีอยู่จริง” มี
แต่เพียงการโหยหาของเด็กชายเท่านั้น ตลอดระยะเวลาที่มินโฮใช้ดินสอสีแดงในการ
เขียนเรียงความหรือบันทึกสมุดบันทึกประจำวัน จึงไม่ใช่เป็นเพียงแต่การระบาย
ความรู้สึก หากแต่มินโฮยังยึดเอาดินสอสีแดงเป็นตัวแทนของพ่อในแง่การเสริมสร้าง
กำลังใจ เพราะถ้ามินโฮเขียนเรียงความดี พ่อจะต้องกลับมาหาเขา เมื่อไม่มีดินสอสีแดง
เขียนเรียงความในวันสำคัญคือวันประกวดอีกต่อไป เท่ากับมินโฮค้นพบว่าเขาสามารถ
เติบโตโดยไม่มีพ่อเป็นพลังหรือกำลังใจได้ ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ตัวละครสามารถ
บรรลุความจริงและพยายามกำจัดจินตนาการที่เกี่ยวกับพ่อออกไปเพื่อที่ตัวเองจะ
สามารถแสดงความเป็นวีรบุรุษแทนบทบาทของพ่อให้แม่ได้เห็นได้ ดังที่มินโฮเขียนไว้ใน
เรียงความด้วยข้อความว่า “...ฉันเขียนเรื่องโกหก คนอื่น ๆ ชอบเรื่องโกหกที่ฉันเขียน
ขึ้นมา แล้วฉันก็กลายเป็นนักเรียนดีเด่นที่ได้รับคำชมเชย และก็มีเพื่อนผู้หญิงมาสนิท
สนมด้วย แม้ภาคภูมิใจในตัวฉัน ทั้ง ๆ ที่ปกติแม่ก็ไม่เคยอวยในสิ่งที่ฉันเป็นอยู่เลย” (ชิน
ชูฮยอน, 2556, น. 133) เมื่อมินโฮลุกขึ้นมาทำหน้าที่วีรบุรุษแทนพ่อหรือการที่เขา
ปฏิเสธการใช้ดินสอสีแดงอีกต่อไปด้วยการทำลายดินสอนั้น ความรู้สึกของมินโฮก็
ปรากฏว่า “...น้ำก้อนใหญ่ที่อัดแน่นอยู่ในอกก็ระเบิดออกมา เป็นน้ำตาที่ขับออกมาจาก
ตัวเขา มินโฮทั้งเจ็บปวด ทั้งโล่งใจ...” และ “นี่เราเก็บมานานแค่ไหนแล้วนะ ความ
เจ็บปวดที่แทบจะทำให้ขาดใจได้แบบนี้” (ชินชูฮยอน, 2556, น. 140) จึงนับว่าเป็นการ
ลุกขึ้นมาสู้ได้โดยไม่ต้องมีพ่อเป็นอุดมคติในความคิดต่อไป

ทันทีที่มินโฮกำจัดจินตนาการเกี่ยวกับพ่อได้แล้ว ความเป็นวีรบุรุษของมินโฮก็
แสดงออกอย่างเด่นชัด ดังที่ชินชูฮยอนดำเนินเรื่องต่อไปว่าแม้มินโฮจะพลาดหวังจาก
การได้รับรางวัลการประกวดเรียงความดีเด่นระดับประเทศ หากแต่การถ่ายทอดความรู้สึก
ที่แท้จริงผ่านเรียงความโดยไม่ต้องพึ่งพาดินสอสีแดงกลับทำให้มินโฮเป็นผู้ชนะใจ
อาจารย์ชงจืออา จนถึงกับชวนมินโฮมาเข้าเรียนที่โรงเรียนนัลลารา มินโฮถามอาจารย์ชง

จื่อมาถึงเชกยูว่าได้รับคัดเลือกให้เข้าเรียนด้วยหรือไม่ อาจารย์ซงจื่อตอบกลับมว่าไม่รู้สึกคุ้นกับชื่อของเชกยู บทพิสูจน์ว่ามินโฮไม่มีดินสอสีแดงมินโฮก็สามารถประสบความสำเร็จในชีวิตก็สามารถเปรียบได้กับมินโฮไม่มีพ่อเป็นพลังหรือกำลังใจ มินโฮก็สามารถลุกขึ้นยืนได้ด้วยตัวเองและสร้างตัวเองให้เป็นวีรบุรุษทดแทนพ่อได้ นอกจากนี้มินโฮยังกลัวที่จะสารภาพผิดกับซูอาเกี่ยวกับเรื่องที่เขาคิดทำผิดทุกตัวตกแตก ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้มินโฮจะรู้สึกหวาดวิตกว่าถ้าเขาสารภาพออกไปซูอาอาจจะโกรธหรือเกลียดเขาไป การที่มินโฮสามารถขจัดความกลัว ลุกขึ้นมาเป็นคนใหม่นั้นล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นหลังจากดินสอสีแดงได้อันตรายหายไป ในกองไฟที่มินโฮตั้งใจจะเผา จึงเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งบอกให้ผู้อ่านทราบว่ามินโฮได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว กล้าคิดกล้าตัดสินใจโดยไม่ต้องมีพลังเสริมจากที่ใด แม้แต่ในฉากที่มินโฮโทรกลับไปหาพ่อและได้ยินเสียงพ่อที่เรียกชื่อของมินโฮขึ้นเบา ๆ ก็เป็นครั้งแรกที่มินโฮกล้าจะเผชิญหน้ากับพ่ออย่างตรง ๆ หลังจากที่ได้ผู้ชายได้สร้างกำแพงกันระหว่างเขากับพ่อว่าพ่อไม่รักครอบครัวและได้เดินออกไปจากชีวิตมินโฮ การสร้างจินตนาการต่าง ๆ เกี่ยวกับพ่อจึงเป็นเหมือนพลังทางใจที่หล่อเลี้ยงให้เด็กชายมีความหวังและความงดงามของชีวิตในเบื้องหน้า อันที่จริงแล้วมินโฮสามารถลุกขึ้นมายืนหยัดด้วยตัวเองโดยไม่ต้องมีพ่อเข้ามาเพียงแต่ในขณะนั้นมินโฮยังเป็นเด็กที่ยังต้องการความรักความอบอุ่น

ภาพของดินสอสีแดงที่อยู่ในกองไฟและการทวงถามของดินสอสีแดงกับจิตใต้สำนึกมินโฮ ก็ไม่ได้ทำให้เด็กชายคิดจะนำดินสอขึ้นจากกองไฟ หากแต่ยังอดทนและหลับตาเพื่อจะได้ไม่มองเห็นดินสอกำลังจะมอดไหม้ ชินซูฮยอนผู้เขียนวรรณกรรมก็ได้สร้างความมหัศจรรย์ให้เกิดขึ้นกับวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้คือดินสอได้หายไปจากกองไฟ การหายไปของดินสอสีแดงจึงเป็นสิ่งที่ผู้อ่านเกิดความสงสัยว่าดินสอสีแดงแห่งนี้มีความวิเศษจริงหรือ ดินสอหายไปได้อย่างไร คำตอบที่ชินซูฮยอนได้ตั้งไว้มานปรากฏในตอนสุดท้ายของวรรณกรรมเรื่องนี้ในตอนที่มีชื่อว่า “เรื่องของฮโยจู” ฮโยจูเป็นเด็กที่มีฐานะยากจน เด็กชายพยายามกลบเกลื่อนความยากจนของเขาให้กลายเป็นอื่นไป ดังเช่นเมื่อครูถามถึงอุปกรณ์การเรียนทุกครั้งฮโยจูไม่ได้เตรียมมา ฮโยจูก็ตอบเสียงไปว่าลืมเตรียมมา แต่แล้ววันหนึ่งฮโยจูก็ได้พบดินสอสีแดงวางไว้อยู่บนโต๊ะของเขา

ชีวิตของฮโยจูไม่แตกต่างจากมินโฮเท่าใดนัก กล่าวคือเด็กชายมีความฝัน มีความต้องการอยากได้บางสิ่งเข้ามาชดเชยในสิ่งที่เขาขาดหายไป เช่น การมีฐานะยากจนจนไม่มีอุปกรณ์การเรียนใดติดตัวมา หรือการมองเห็นคุณป้าคนหนึ่งยืนถือร่ม และทำให้ฮโยจูคิดไปว่าเป็นแม่ของเขาทางร่มและมารับเขาก็คงน่าจะยินดี การกลับมาของดินสอสีแดงจึงเป็นปริศนาของเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านนึกเชื่อมโยงไปสู่การเริ่มต้นเรื่องของมินโฮที่พบดินสอสีแดงครั้งแรก ก็มีความคล้ายคลึงไม่แตกต่างกันตรงที่ดินสอสีแดงจะมาปรากฏในตอนที่ตัวละครมีความทุกข์กับชีวิตหรือต้องเผชิญกับความรู้สึกที่ขาดหายไปบางอย่าง

ดังนั้นสิ่งที่ชินซุฮยอนต้องการจะบอกกล่าวกับผู้อ่านในวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้คือ ดินสอสีแดงอาจจะไม่ใช่ดินสอพิเศษตามที่ปรากฏในวรรณกรรม หากแต่เป็นเสียงที่มาจากใต้จิตสำนึกอีกเสียงหนึ่งที่ดังแทรกขึ้นมาในความจิตเด็ก เป็นการระบายความคับข้องใจของเด็กที่ไม่สามารถมีพื้นที่ที่จะตอบโต้เสียงของผู้ใหญ่ หรือบางทีอาจจะเป็นเสียงที่หายไปของเด็กที่ผู้ใหญ่ไม่เคยได้ยินมาเลยก็ได้ ถ้าไม่เคยเปิดใจรับฟังเสียงของเขา

8. บทสรุป

จากการศึกษาวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *ดินสอสีแดง* นี้ จะเห็นได้ว่าชินซุฮยอนเป็นนักเขียนที่มีความสามารถในการสร้างสรรค์เรื่องราวของเยาวชนที่น่าเสนอจากความสัมพันธ์ในครอบครัว ปัญหาหนึ่งที่น่าสนใจในวรรณกรรมเรื่องนี้ที่ชินซุฮยอนต้องการจะบอกกับผู้อ่านคือครอบครัวคือรากฐานที่สำคัญที่สุดของเยาวชน เพราะครอบครัวจะเป็นพลังที่จะทำให้เยาวชนมีความอบอุ่น มีความสุข ก่อให้เกิดพลังในการสร้างสรรค์สิ่งดีงาม การให้ความสำคัญกับครอบครัวในวรรณกรรมเรื่องนี้สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมเกาหลีที่เน้นความสำคัญของสถาบันครอบครัว และมุ่งที่จะนำเสนอให้เห็นพื้นฐานของเยาวชนที่ดีย่อมเริ่มต้นมาจากการมีครอบครัวที่ดี อย่างไรก็ตามชิน

ชูชยอนก็ได้นำเสนออีกด้านหนึ่งว่าแม่ครอบครัวจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญของเยาวชน หากแต่ต้องอาศัยพื้นฐานอุปนิสัยของเยาวชนด้วย นั่นก็คือแม่ครอบครัวจะมีความสมบูรณ์พร้อม หากเยาวชนมีการแสดงออกถึงความไม่พร้อมทางด้านอารมณ์ความรู้สึกตลอดจนการประสบกับปัญหาครอบครัวก็อาจส่งผลด้านการดำเนินชีวิตของเยาวชน นำไปสู่ปัญหาที่มีต่อตัวเองได้ในที่สุด

ตัวละครเยาวชนในวรรณกรรมเรื่องนี้มีความโดดเด่นที่สุดคือมินโฮ เด็กชายผู้ประสบกับปัญหาครอบครัวเนื่องมาจากพ่อและแม่มีทัศนคติที่ไม่ตรงกันจึงแยกกันอาศัยอยู่ มินโฮจึงขาดความเชื่อมั่นและรู้สึกว่าตัวเองมีปมด้อยจนกระทั่งได้มาพบกับดินสอสีแดงหรือดินสอวิเศษ เป็นตัวแทนของความกล้าในสิ่งที่มินโฮไม่สามารถทำได้ เช่น การเขียนเรียงความให้สนุก การเอาชนะเพื่อนผู้ที่ชอบข่มเหงมาตลอด หรือการสร้างภาพลักษณ์ให้ดูดีในสายตาเพื่อนผู้หญิง นอกจากตัวละครมินโฮแล้ว ยังมีเชกยู ทงซอล ชูอา ซองลิน ซึ่งเป็นเพื่อนของมินโฮที่โรงเรียน ผู้อ่านก็จะเห็นภาพของครอบครัวแต่ละครอบครัวต่างก็มีแนวทางในการเลี้ยงดูไม่เหมือนกัน บางครอบครัวต้องทำงานทุกวันอย่างครอบครัวชูอา แต่ชูอาก็มีความสุขเพราะพ่อแม่ให้ความเอาใจใส่และยังคุยเล่นกันได้ ทงซอลเด็กชายที่มีความเกรงแต่กลับมีครอบครัวที่อบอุ่นนั่งล้อมวงทานข้าว หรือเชกยูที่มีครอบครัวที่พร้อมด้วยสิ่งเอื้ออำนวยความสะดวกสบายโดยไม่ต้องลำบาก อย่างไรก็ตามก็ตีวรรณกรรมเรื่องนี้แม้จะนำเสนอประเด็นปัญหาของครอบครัวที่ดูเหมือนไม่น่าจะมีผลกระทบใดๆ ถ้าเปรียบเทียบกับครอบครัวมินโฮที่ไม่ได้แสดงออกถึงความก้าวร้าวเมื่อต้องเจอกับปัญหาครอบครัว เพราะมินโฮได้สร้างสิ่งที่ชดเชยแทนความรู้สึกนั้นก็คือการใช้ดินสอสีแดงเป็นผู้เข้ามาสร้างความผันผวนแทน นี่คือโลกแห่งความเป็นวรรณกรรม แต่ถ้าในโลกแห่งความเป็นจริงใครจะเป็นผู้ปลดปล่อยให้เยาวชนที่ประสบกับปัญหาครอบครัวอย่างเช่นมินโฮหลุดพ้นจากการโหยหาความสุขจากครอบครัวได้นั้นถ้าไม่ใช่มือของผู้ใหญ่ด้วยตนเอง

อาจกล่าวได้ว่าชินชูชยอนได้นำปัญหาครอบครัวซึ่งถือว่าเป็นปัญหาที่สังคมเกาหลีมักจะพบเจอในช่วงการเปลี่ยนผ่านมาสู่สังคมสมัยใหม่มาเล่าในรูปแบบวรรณกรรมเยาวชน เนื่องจากพื้นที่ของวรรณกรรมเยาวชนอาจจะทำให้ผู้ใหญ่ได้หยุดฟัง

เสียงของเด็ก ๆ บ้าง มีการใช้สัญลักษณ์เฉพาะเรื่องสอดแทรกในตัวบทวรรณกรรมได้อย่างกลมกลืนและสอดคล้องกัน กล่าวคือมีการให้ดินสอสีแดงคือตัวแทนของเสียงที่หายไปของเด็ก ทำให้ผู้ใหญ่ต้องตระหนักถึงเสียงเล็ก ๆ ของเด็ก นอกจากนี้ดินสอสีแดงอาจจะเป็นสัญลักษณ์แทนความเป็นชาย ความเป็นชาติ อันเนื่องมาจากรูปลักษณะของดินสอ ขณะเดียวกันสีแดงก็ถูกให้ความหมายแทนความเป็นส่วนหนึ่งของสีประจำชาติเกาหลี ชินซุฮยอนได้ใช้การเปลี่ยนแปลงของสังคมสมัยใหม่เข้ามาชี้ให้เห็นถึงสังคมความเปราะบางในครอบครัวสมัยใหม่ แม้ว่าการแบ่งแยกพื้นที่ระหว่างผู้ชายในฐานะพ่อจะทำหน้าที่เป็นผู้หาเลี้ยงดูครอบครัว ในขณะที่ผู้หญิงหรือแม้อย่างคงทำหน้าที่ดูแลบ้าน หากแต่การเปลี่ยนแปลงของสังคมสมัยใหม่ก็เข้ามาทำให้การดำรงบทบาทของพ่อและแม่จะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากสังคมดั้งเดิม แต่ความคิดหนึ่งที่น่าสนใจคือแม่ในสังคมสมัยใหม่ของเกาหลีสามารถหาเลี้ยงครอบครัวและเลี้ยงดูลูกตามลำพังได้มากกว่าสังคมดั้งเดิมที่ต้องพึ่งพาแรงงานจากฝ่ายชายหรือพ่อเท่านั้น ทั้งนี้ถ้าอธิบายผ่านพื้นที่วรรณกรรมของผู้ใหญ่ก็อาจจะได้ยินแต่เสียงผู้ใหญ่ จนลืมเสียงที่หายไปของลูก การใช้วรรณกรรมเยาวชนบอกเล่าเรื่องราวปัญหาครอบครัวจึงเป็นความพยายามอย่างยิ่งของชินซุฮยอนที่ต้องการชูประเด็นเสียงเล็ก ๆ ของเด็กให้ดังขึ้นมาเพื่อให้ผู้ใหญ่รับทราบไว้บ้างก็ดีไม่น้อย

รายการอ้างอิง

- คิซู, อิน. (2559). *ค่านิยมของชาวเกาหลีใต้* (พรณิภา ซอง, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชินซุฮยอน. (2556). *ดินสอสีแดง* (เกวลิน สีม่วง, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2536). *วัฒนธรรมและพฤติกรรมทางเศรษฐกิจ เรื่องการบริหารงานแบบเกาหลี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ทวีศักดิ์ ญาณประทีป. (2558). *การเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทวีศักดิ์ ปั่นทอง. (2548). *วรรณคดีสำหรับวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นิตยา วรรณกิตร์. (2562). *วรรณกรรมสำหรับเด็ก*. นนทบุรี: อินทนิล.
- บุญมา พิพิธนา. (2545). *ชนชั้นสังคมในชนบทเกาหลี*. ใน *วรพล พรหมิกบุตร (บ.ก.), เกาหลีในโลกาภิวัตน์: ปัจจุบันและแนวโน้มศตวรรษที่ 21* (น. 32-52). ปทุมธานี: โครงการเกาหลีศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภาณี รูปสม. (2545). *การอบรมเลี้ยงดูเด็กในสังคมเกาหลี*. ใน *วรพล พรหมิกบุตร (บ.ก.), เกาหลีในโลกาภิวัตน์: ปัจจุบันและแนวโน้มศตวรรษที่ 21* (น. 53-61). ปทุมธานี: โครงการเกาหลีศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มนุชยอนนา. (2560). *การเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจเกาหลีและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างครอบครัวเกาหลี* (พรรณิภา ชอง, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2545). *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ศิริลักษณ์ บัตรประโคน. (2558). *มุมมองต่อพัฒนาการเด็กในนวนิยายแปลเรื่อง ดินสอสีแดง*. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 32(1), 63-102.
- สรณัฐ ไตลังคะ. (2560). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Received: June 30, 2020

Revised: October 20, 2020

Accepted: November 9, 2020